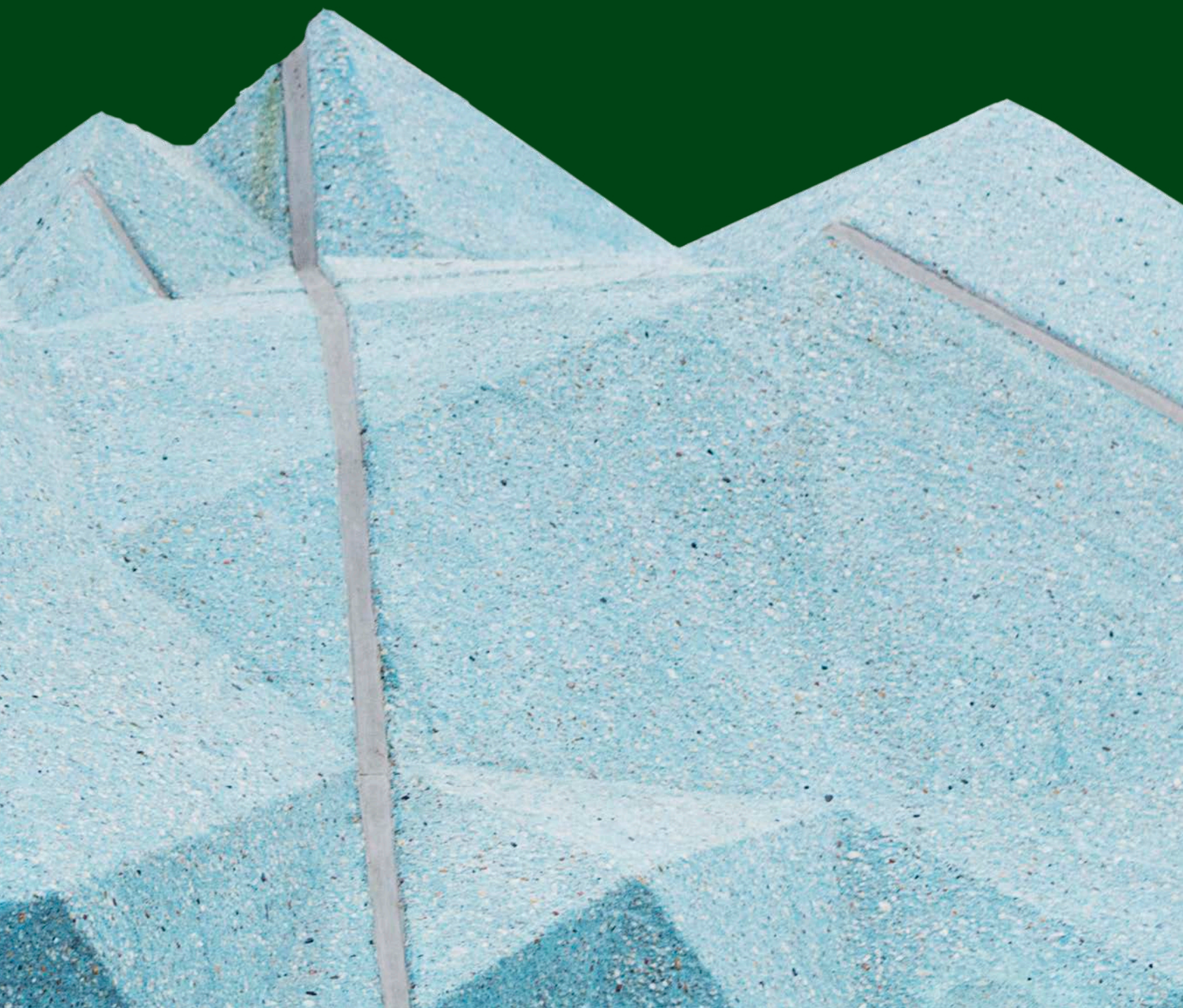

Vårbergs jättar

INNEHÅLL | CONTENTS

STEFAN HAGDAHL: FÖRORD FOREWORD	4
KARIN AHLZÉN: VÄLKOMMEN TILL SKÄRHOLMEN! WELCOME TO SKÄRHOLMEN!	6
MÅRTEN CASTENFORS: NÅGRA ORD OM TÄVLINGEN A FEW WORDS ABOUT THE COMPETITION	8
TÄVLINGEN THE COMPETITION	9
FRIDA CORNELL: INTERVJU MED XAVIER VEILHAN INTERVIEW WITH XAVIER VEILHAN	12
BYGGPROCESSEN I BILDER IMAGES OF THE BUILDING PROCESS	22
BOK – BARNENS OFFENTLIGA KONST CHILDREN’S PUBLIC ART	48
TRE FRÅGOR TILL ANITA WERNSTRÖM THREE QUESTIONS FOR ANITA WERNSTRÖM	51
TRE FRÅGOR TILL BARNEN THREE QUESTIONS FOR THE CHILDREN	52
APPENDIX: ANDRA KÄNDA OCH ÖKÄNDA JÄTTAR OTHER FAMOUS AND INFAMOUS GIANTS	54
XAVIER VEILHANS BIOGRAFI XAVIER VEILHAN’S BIOGRAPHY	70

FÖRORD

Konst behövs när vi bygger vårt framtida Stockholm. I takt med att en ny bebyggelse breder ut sig och stadsmiljön växer är det viktigt att skapa nya konstnärliga årsringar i och med dessa satsningar. Det är ett arbete som kräver en god samverkan mellan Stockholm konst och andra aktörer så att de bästa resultaten uppnås och för att konsten ska kunna integreras med sina miljöer.

Så har skett i Värberg där Stockholm gjort en enastående konstsatsning. Och resultatet är minst lika enastående och fantastiskt – de stora blå skulpturerna *Värbergs jättar* av den franska konstnären Xavier Veilhan.

Visionen för konstprojektet i Värberg var idén om en konstnärlig gestaltning som förmår ta avstamp i det redan byggda och formulerade och därifrån skapa ett självständigt uttryck som för dialog med de boende. På samma sätt verkar Stockholm konst för att all konstnärlig gestaltning i det offentliga rummet, genom placering och uttryck, ska bidra till ett demokratiskt och inkluderande samhälle, där alla som bor i staden har möjlighet att ta del av konst och kultur.

Med *Värbergs jättar* har vi tillsammans med Xavier Veilhan och hans studio lyckats åstadkomma just en sådan gestaltning.

Stefan Hagdahl
Chef Stockholm konst

FOREWORD

We need art when we build our future Stockholm. It is important that the development and expansion of the urban environment is accompanied by new artistic expressions. This type of work requires a good collaboration between Stockholm konst and other actors in order to achieve the best results and to ensure that art is integrated into its environments.

This has been the case in Värberg, where Stockholm has made an outstanding investment in art. The result, the large blue sculptures, *The Värberg Giants* by the French artist Xavier Veilhan, is equally outstanding and fantastic.

The vision for the art project in Värberg was an artistic intervention capable of taking its starting point in the existing development and then creating an independent expression in dialogue with the residents. In the same way, the ambition of Stockholm konst is that all artistic interventions in public space, through placement and expression, shall contribute to a democratic and inclusive society, providing all residents of the city with the opportunity to partake in art and culture.

With *The Värberg Giants*, in collaboration with Xavier Veilhan and his studio, we have succeeded in achieving such an artistic intervention.

Stefan Hagdahl
Director, Stockholm konst

VÄLKOMMEN TILL SKÄRHOLMEN!

Nu finns en ny mötesplats i Värberg! Alla som kom till invigningen av *Värbergs jättar* klättrade upp på den stora skulpturen. Många tog bilder och kommenterade den blå färgen och den imponerande storleken. Flera dröjde sig kvar och pratade med konstnären och med varandra. Det var tydligt att det inte bara var skulpturerna som invigdes, utan också en ny plats att träffas på.

Skärholmens fyra stadsdelar: Värberg, Skärholmen, Sättra och Bredäng, planerades och byggdes under miljonprogrammet på 1960- och 70-talen. Sedan dess har ingen större stadsutveckling skett i området, förrän nu! Stadsutvecklingsprojektet *Fokus Skärholmen* innebär en satsning som samlar Stockholm stads förvaltningar och bolag kring en gemensam ambition om att få i gång bostadsbyggandet här. Målsättningen är att Skärholmen ska vara en öppen, innehållsrik och inbjudande del av Stockholm, som lever året runt och på alla tider av dygnet. Variationen av platser, bostäder och uttryck ska vara stor. De offentliga rummen är trygga och jämlika och länkar ihop områden till sammanhållna stadsmiljöer. Naturen, stränderna och parkerna är uppskattade, tillgängliga och väl använda. Konst och kultur bidrar till attraktivitet, identitet och förändring.

Konst och kultur är viktiga inslag i staden och kan vara ett verktyg i stadsutvecklingsprocessen. Konst är ett sätt att skapa dialog och diskussion, att ge en plats åt ett nytt sammanhang, men kan också vara en markör för en större utveckling som här i Värberg. *Värbergs jättar* är två kraftfulla konstverk, mänskliga figurer som tack vare sin storlek blir abstrakta, nästan som landskap. Man kan klättra och leka på dem, upptäcka figurerna från flera olika håll. De ger också de båda platserna en identitet, man kan säga: ”Vi ses vid jätten!”

Städer består ju inte bara av byggnader, utan utgörs till stor del av gator, torg, parker, lek- och idrottsplatser, ett sammanhängande system av offentliga rum. Dessa mellanrum är viktiga mötesplatser och de skapas till stor del av människorna som använder dem. Stråk, torg och parker har stor betydelse i staden som demokratiska spelplatser och är en viktig del av en stads identitet. Det är i dessa stadsrum som det gemensamma stadslivet pågår och möten mellan människor sker. Skärholmen är ett av Stockholms grönaste stadsdelsnämndsområden. Park- och naturmarken är Skärholmensbornas gröna vardagsrum och ska kunna användas av alla. Värbergstoppen är en favoritplats för många boende i Värberg. Hit kommer Värbergsborna för att umgås, leka, promenera eller bara sitta en stund och titta på utsikten. Dessa platser är viktiga för att vi ska må bra helt enkelt.

När Skärholmen och Värberg nu växer behövs fler väl gestaltade, levande och innehållsrika offentliga rum. Flera parker i stadsdelen utvecklas och nya gator och torg byggs. På dessa platser kan också konst och kultur bidra till nya möten mellan människor i staden och öppna för fantasi och lek.

Nu har jättarna slagit sig ner på två platser och de bidrar till en ny stark identitet för Värberg. De markerar också startskottet för en stadsutveckling som kommer att förändra Värberg och locka fler boende och besökare, i många år framåt. Välkommen till Skärholmen!

Karin Ahlzén
Projektchef Fokus Skärholmen

WELCOME TO SKÄRHOLMEN!

Now we have a new meeting place in Värberg. People who attended the inauguration of *The Värberg Giants* climbed up onto the larger sculpture. Many took photographs and commented on the blue colour and its impressive size. Several people stayed on to talk to the artist and each other. It was obvious that it was not only the sculptures that had been inaugurated but also a new meeting place.

Skärholmens four boroughs, Värberg, Skärholmen, Sättra and Bredäng, were planned and built as part of the Million Programme in the 1960s and 1970s. Since then no major urban development has occurred in the area. Until now. *Focus Skärholmen*, an urban development project, is an initiative that brings together the City of Stockholm's administrations and companies in a shared ambition to develop housing in the area. The goal is to transform Skärholmen into an open, content-rich and inviting part of Stockholm, which is used all year round and at all times of the day. It should be an area comprising a considerable variety of places, housing and expressions. The public spaces should be safe and diverse and connect the areas into cohesive urban environments. The nature, the beaches and the parks are appreciated, accessible and well used. Art and culture contribute to the area's attractiveness, identity and transformation.

Art and culture are important elements in the city and can be a tool in the urban development process. As a way of fostering dialogue and discussion, art can provide a place with a new context and be a marker for a more comprehensive development, such as in Värberg. *The Värberg Giants* are two powerful artworks, in the form of human figures whose enormous size makes them appear abstract, almost like landscapes. One can climb and play on them, explore and discover the figures from different perspectives. They also lend the sites an identity, one can say: “See you at the giant!”

Cities not only consist of buildings, they are also filled with streets, squares, parks, playgrounds and sports centres, a coherent system of public spaces. Largely created by the people who use them, these spaces are important meeting places. A significant element of a city's identity, the paths, squares and parks are of great importance in an urban environment as democratic venues. It is in these urban environments that the shared life of a city and encounters between people occur. Skärholmen is one of Stockholm's greenest boroughs. Its parks and nature areas are the Skärholmen residents' green living room and should be available to all. A favourite place for many Värberg residents, the hillock of Värbergstoppen is where people come to interact, play, walk or just to sit for a while and admire the view. In short, these places are important for our wellbeing.

As Skärholmen and Värberg grow, more well-designed, living and content-rich public spaces are needed. Several parks are being developed in the district and new streets and squares are being built. In these places, art and culture can bring people together, stimulate the imagination and induce playfulness.

Contributing to a new, strong identity for Värberg, the giants have taken possession of two sites, marking the start for an urban development that will transform Värberg and attract more residents and visitors in the years to come. Welcome to Skärholmen!

Karin Ahlzén
Project Director, Focus Skärholmen

NÅGRA ORD OM TÄVLINGEN

Uppdraget var lika enkelt som svårt: att med omfördelade pengar från ett av stadens stora expansionsprojekt ta fram ett speciellt konstverk för placering i Värberg. Projektet var glädjande eftersom det i praktiken kunde visa en väg ut ur dilemmat att de s.k. enprocentpengarna är, och skall vara, knutna till om- ny- och tillbyggnation i staden, något som ställer till förtret i en önskan och ambition att Stockholm skall berikas med bra konst även på ställen som ligger utanför huvudstråken, platser som verkligen skulle behöva den energi som bara konst kan väcka.

På grund av projektets dignitet och budget var det självklart med en utlyst tävling med internationella förtecken och därtill en solid jury. Efter sedvanlig prekvalificering återstod fem konstnärer eller konstnärsgupper som fick arvode att gå vidare för att inkomma med en fysisk och digital skiss. Från min sida som juryordförande var det lika självklart att vi i juryn skulle söka efter något solitt, något signalgivande, något som inbjöd till interaktivitet. Efter ett omsorgsfullt vändande och vridande blev valet till sist självklart, Xavier Veilhan och hans två blå jättar. Varför? Jo dessa verk både sticker ut och är lekfulla i sin natur. De väcker, som all bra konst, känslor både för och emot. De är som ett visuellt utropstecken som med fördel intas av barns lek. Min förhoppning, och förvissning, är att dessa två utropstecken vackert integrerade i sin parknatur kommer att vara till glädje under överskådlig framtid, både för de som bor i närmiljön och för de som tar sig ut med t-banan för ett besök i Värberg. Just detta projekt visar att allt är möjligt, bara viljan finns – och den fanns. Jag tackar så juryn, liksom projektledaren Frida Cornell, liksom alla inblandade parter för ett synnerligen gediget jobb.

Mårten Castenfors
Chef Liljevalchs
Chef för Stockholm konst under tävlingsförfarandet
och juryns ordförande

A FEW WORDS ABOUT THE COMPETITION

The commission was as simple as it was difficult: using redistributed funds from one of the city's major expansion projects to produce a stunning public artwork in Värberg. The project was gratifying because, in practice, it could point to a way out of the dilemma that the One Percent Rule funds represent, that they should be devoted to rebuilding, new constructions and extensions, which thwarts the desire and ambition of installing excellent public art in peripheral areas that really need the injection of energy that only art can provide.

The dignity and the budget of the project naturally called for an international competition and a jury of experts. After the usual pre-qualification process there remained five artists or artists groups who were remunerated to submit a proposal. From my point of view as chair of the jury, it seemed equally natural that we would look for a solid landmark artwork that invited interactivity. Following a diligent perusal and much deliberation, the choice finally became clear – Xavier Veilhan and his two blue giants. Why? Well, the nature of these works is both striking and playful. Like all good art, they evoke feelings for and against. They are a visual exclamation mark eminently suitable for children's play. I am confidently hopeful that these two exclamation marks, beautifully integrated in their park-like landscape, will be a source of joy for the foreseeable future, both for those who live in the immediate area and for visitors to Värberg. This project demonstrates that everything is possible, if only the will to succeed is there – and it was. I would like to thank the jury and the project manager, Frida Cornell, and everyone involved for an extremely solid job.

Mårten Castenfors
Director, Liljevalchs
Director of Stockholm konst during the competition
and chair of the jury

TÄVLINGEN

Bakgrund

Stockholm konst och Stadsledningskontoret i Stockholm, anordnade under hösten 2017 och våren 2018 en internationellt inbjuden projekt-tävling för den konstnärliga gestaltningen av tre platser i Värberg, en stadsdel i Skärholmens stadsdelsnämndsområde i sydvästra Stockholm. Tävligen genomfördes med stöd av Sveriges Arkitekter och Stockholm konst ansvarade för upphandlingen och sedan för projektledningen av genomförandet av det vinnande konstprojektet.

Stockholm konst är en del av Kulturförvaltningen vid Stockholms stad. Verksamheten syftar till att producera byggnadsanknuten och plats-specifik offentlig konst till ny- och ombyggnationer i samband med stora stadsutvecklingsprojekt som drivs av stadens förvaltningar och kommunala bolag. Stockholm konst arbetar också med privata aktörer.

Fokus Skärholmen

Det är många som vill leva och bo i Stockholm. Att staden växer är ett kvitto på att det är en attraktiv plats. Trots det växer den inte i alla avseenden ihop som en helhet. Istället ökar segregationen och stockholmare med olika bakgrund möter varandra alltmer sällan i vardagen. Hållbara bostäder måste byggas, framkomligheten behöver förbättras och service måste utvecklas för att möta en växande befolkning med nya behov och förväntningar.

Som ett led i utvecklingen har staden beslutat att genomföra projektet *Fokus Skärholmen* i Skärholmens stadsdelsnämndsområde, som omfattar fyra stadsdelar: Bredäng, Sättra, Skärholmen och Värberg. Målet är att över 4000 nya bostäder ska byggas här och *Fokus Skärholmen* ska vara ett profilprojekt för socialt hållbar stadsutveckling.

De fyra stadsdelarna byggdes ut under 60- och 70-talen. Kännetecknande för hela området är att det präglas av modernismens idéer om funktionsseparering, grönska samt stråvan efter ljus och luft i stadsrummen. Området har stor potential men präglas också av socioekonomiska utmaningar. Stadsdelarna är platser med stora naturvärden. Förutom skog och flera stränder finns myllrande och livaktiga centrumbildningar. Det gör hela området till en viktig och attraktiv plats för utveckling – så att fler kan bo och leva här.

För att betona vikten av *Fokus Skärholmen* satsade staden 16 miljoner kronor på konstnärlig gestaltning i Värberg. Staden gav Stockholm konst uppdraget att, i samråd med Stadslednings- och Exploateringskontoren, leda konstprojektet genom att arrangera en projekttävling och genomföra den konstnärliga gestaltningen.

THE COMPETITION

Background

Stockholm konst and the Stockholm City Executive Office, Sweden organised an invitational competition for a public art project at three sites in Värberg in the district of Skärholmen in south-west Stockholm, Sweden, in autumn 2017 and spring 2018. The competition was executed with support from Architects Sweden. Stockholm konst was the contracting authority that carried out the project management of the successful art project.

Part of the City of Stockholm Culture Committee, Stockholm konst is responsible for producing building-related and site-specific public art for new and renovated buildings pertaining to the City of Stockholm's administrative office facilities and City-owned companies and in conjunction with major urban development projects. Stockholm konst also collaborates with private actors

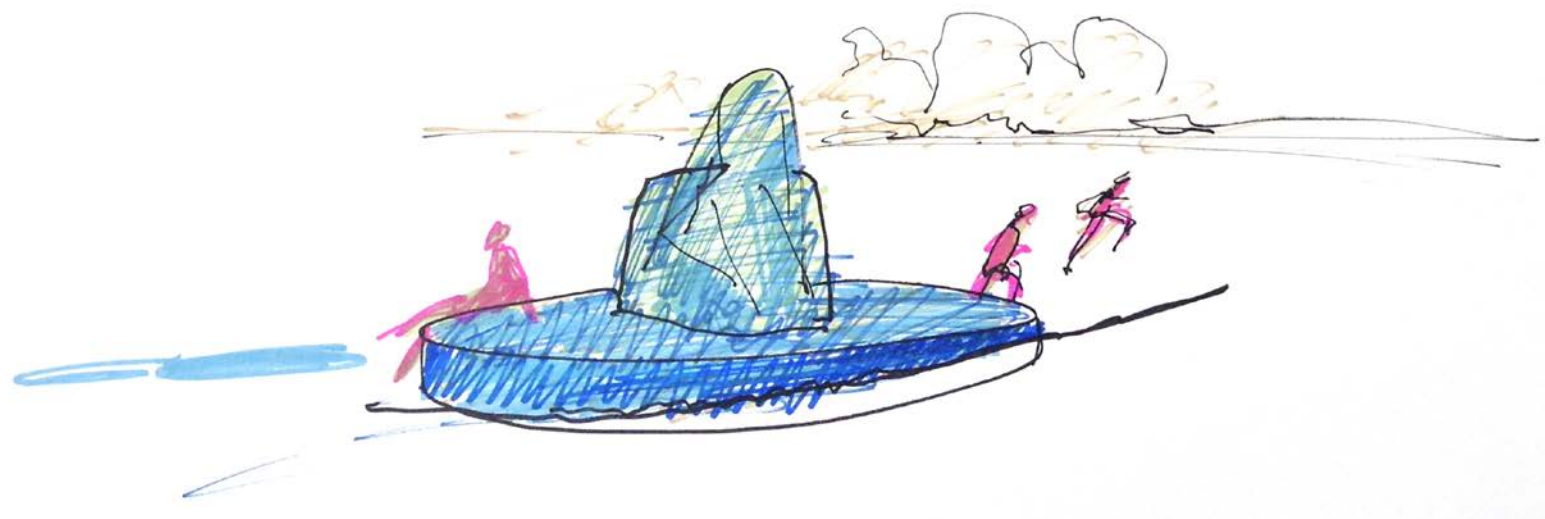
Focus Skärholmen

Stockholm is a popular place to live and work. The fact that Stockholm is growing proves that it is an attractive city. However, the city is not coalescing into an integrated whole. Instead, segregation is increasing and people of different backgrounds encounter one another more seldom than before. In order to accommodate the growing population and its needs and expectations, new sustainable housing must be built, access improved and services developed.

As part of the development, the City of Stockholm has decided to execute the project *Fokus Skärholmen* in the district of Skärholmen, which comprises the four boroughs of Värberg, Skärholmen, Sättra and Bredäng. The objective is to build in excess of 4,000 new homes and that *Fokus Skärholmen* should be a profile project for socially sustainable urban development.

The four boroughs were built in the 1960s and 1970s. The district is characterised by modernistic ideas of separation of functions, green areas and light and airy urban spaces. The area has great potential but is also marked by socioeconomic challenges. The sites possess significant nature values. In addition to woods and beaches there are lively commercial and public centres which make the area an important and attractive site to develop and provide housing for more people.

In order to emphasise the importance of *Fokus Skärholmen*, the City of Stockholm invested 16 million SEK in public art in Värberg. The City of Stockholm commissioned Stockholm konst to manage the art project by organising a project competition and executing the artistic intervention, in consultation with the Stockholm City Executive Office and the Stockholm City Development Administration.

INTERVJU MED XAVIER VEILHAN

Vad var det som inspirerade dig att skapa jättarna?

Det tog ett tag innan teamet och jag, och framförallt scenografen Alexis Bertrand fastnade för de här figurerna. Från början laborerade vi med abstrakta former. Vi ville skapa ett område som de boende i Värberg kunde ta i besittning och använda sig av. Det skulle vara ett sätt att förankra människorna vid platsen. I slutändan övergick vi till en figurativ representation, men från början hade vi inga figurer i åtanke utan bara det jag kallade för ett "monument", ett område med bänkar och sittplatser och volymer som man kunde klättra på – ett "rent" område mitt i naturen.

Det som inspirerade mig mest var mitt första platsbesök i Värberg. Det är ett förortsområde där naturen börjar ansluta sig till staden. Man har tillgång till vattnet på ena sidan och till kullarna på den andra. Vi visste att vår konstnärliga gestaltning skulle handla om skala; naturligtvis inte hemmets skala utan snarare trädgårdens skala, ett naturområde med en anstrykning av urbanism. Då det rörde sig om ett stort område kändes det logiskt att arbeta med stora komponenter.

Vad betyderna jättarna för dig?

När vi hade bestämt oss för att projektet skulle vara figurativt började vi experimentera med olika figurer. Vi utslöt vertikala formationer eftersom de skulle bli alltför dominerande och tekniskt krävande. Jag var mer intresserad av någonting som kom upp ur marken, någonting som nästan tillhörde områdets naturliga topografi. I närheten av den stora jätten finns det en stor sten som inspirerade mig mycket. Den blev en måttstock för gestaltningen.

Vi testade många olika figurer under förberedelserna inför Värbergstävlingen och de som fungerade bäst var de som vi redan skannat.* När vi vann tävlingen bestämde vi oss för att behålla dessa avbildningar istället för att skapa nya.

* En 3D-skanner alstrar punktmoln som skapar en identisk digital avbildning av en modell. Datafilen används sedan för att konstruera det fysiska objektet. Med hjälp av 3D-skanningstekniken skapar Xavier Veilhan liknande och igenkännliga statyer. "Det är inte en annan figur", säger han, "utan en tredimensionell förvandling utan skala, ett spöke på sätt och vis: en formlös varelse, en form utan väsen."

INTERVIEW WITH XAVIER VEILHAN

What was your inspiration for the Giants?

We – I mean the team and I, and specifically scenographer Alexis Bertrand – didn't arrive at these figurative shapes immediately. For a long time during the initial process we were thinking of an abstract form. We thought about designing an area that could host the people of Värberg, inviting them to rest and to occupy this particular zone that wasn't in use before my project. It was a way of anchoring the people to the place. In the end, we switched to a figurative representation, but it's funny to think that there were no figures at first, only what I call a "monument", an area with benches and seats and volumes that you could use to climb on – a "clean" area in the middle of nature.

My first visit to the location inspired me most. It's a suburban area where nature is starting to connect to the city. You can reach the coast and the nearby water on one side and the hills on the other. We knew that our intervention should be a matter of scale: not a domestic scale obviously, but rather the scale of a garden, a natural space with a hint of urbanism. Since the area was large, it was logical for us to work on large-scale pieces.

What do the Giants mean to you?

When we decided that the project should be figurative, we experimented with different figures. We naturally did not use vertical postures, which were too dominant and harder to implement for technical reasons. I was more interested in having something coming out of the ground, almost belonging to the natural topography of the surrounding area. For example, near the larger giant lies a big rock that inspired me greatly. It became the measurement standard of my intervention.

We tried out several figures in preparation for the Värberg Art Competition and the ones that worked best were those that we had already scanned.* When we won the competition, we decided to keep these portraits instead of creating new ones.

* 3D scanners generate point clouds that construct an identical digital copy of the model. This computer file is then used to conceive the actual piece. The use of this three-dimensional digitisation allows Xavier Veilhan to create similar and recognisable statues. "It is not another figurine," he says, "but a transformation, three-dimensional and without scale, a ghost in a way: a shapeless being, a shape without being."

Jag skapade en byst och en liggande figur. På franska kallas den sistnämnda för en ”gisant”, det vill säga ”en liggande figur på en sarkofag”. Silhuetterna blir väldigt intressanta eftersom de föreställer döda personer i en levande ställning: de ligger på rygg, men kläderna är skulpterade som om de stod upp. Men jag ville inte att den stora figuren skulle leda tankarna till döden utan snarare till en idé om historien. Jag ville att den skulle vara mindre skrämmande och mer effektiv.

Den liggande figuren är baserad på den kände amerikanske musikproducenten Rick Rubin. Vi reste till Kalifornien under vintern 2014 för att avporträttera honom i hans magnifika hus bland Malibus kullar. Han är känd för att alltid ta en tupplur under arbetspassen i studion, så jag föreslog att vi avporträtterade honom i liggande ställning. Han lade sig ner men påminde då alldeles för mycket om en död människa så jag bad honom att böja på ena knät – och då såg han plötsligt ut som en man som låg och vilade sig. Det är alltid lite svårt att veta vad som gör att en liggande person ser levande ut. Jag anser att det ska se ut som om personen skulle kunna röra på sig, men när man skapar en skulptur vet man ju att den inte kan göra det.

Den kvinnliga figuren bygger också på en verklig person – mina förra ateljéchef, Mahaut. Jag letar alltid efter allmänna figurer men jag gillar också när de är specifika. De utgår från min unika relation till dem. Det kan finnas en bakgrundshistoria men det kan också vara så att jag känner stark sympati för en okänd människa. En omedelbar förälskelse. En visuell förälskelse. Det klickar till, precis som det gjorde med Rick Rubin. Det har hänt att jag stött på någon och genast frågat om de vill posera för mig, men för det mesta finns det en relation av tillit i bakgrunden.

Vårbergs jättar betyder väldigt mycket för mig. De är mitt hittills största verk och det var första gången jag använde mig av tekniken med infärgade betongblock. De gjöts i Tyskland och transporterades till Stockholm där de monterades på plats. Vi försökte göra processen så snabb och smidig som möjligt vad gäller energiförbrukning, tillverkning och konstnärlig kontroll. Det är inte helt enkelt att skapa ett utomhusverk för ett klimat där temperaturen kan variera från plus trettio grader på sommaren till minus trettio på vintern! Det viktigaste var att undvika att vatten tränger in i skarvarna, fryser till is och spränger blocken. Arbetet kan förefalla väldigt enkelt eftersom det rör sig om staplade betongblock, men de måste installeras med stor precision. Det var en krävande process och tekniskt väldigt intressant, för jag ville att blocken skulle installeras som i ett mayatempel eller en egyptisk pyramid. Det är förstås mycket lättare att göra det med dagens hjälpmedel. Vi kommer definitivt att utveckla nya arbeten med den här tekniken. Infärgningen ger betongen en vacker, genomskinlig vattenfärgseffekt, som när man tittar på himlen eller på sin hud, det finns en viss färgkvalitet som är förknippad med materialens genomskinlighet. I det här fallet är betongen inte genomskinlig men den har samma fina kvalitet eftersom färgen kommer inifrån. En målad yta skulle vara alldeles för ömtålig. Den här solida kvaliteten är väldigt viktig för mig. Om man bryter sönder en sten så ser man att insidan har samma egenskaper som utsidan. Det var så vi ville att skulpturerna skulle vara.

Du arbetar ofta med månghörniga former. Är det en referens till vår alltmer digital omgivning?

Jag minns hur jag som barn såg månlandningen på tv. Det var en avgörande händelse i mitt liv och en enorm förändring i vår civilisation, men än viktigare för mig, och särskilt då som konstnär, är den globala övergången till en digital värld. När jag började som konstnär fanns det inga digitala verktyg eller plattformar, inga digitala fotografier eller inspelningar. Allt var 100 % analogt i min första ateljé, förutom CD-skivor kanske. Det var något av en chock att gå över till det digitala men jag såg det som helt naturligt att försöka förstå vad det innebar. Jag blev ganska snabbt intresserad av denna atomistiska vision av världen, att man kun-

I created a bust and a lying figure. In French we call the latter a “gisant”, which translates to “a recumbent body”. They are very interesting silhouettes, because most of the time they represent deceased people, yet in a living position: they are lying down, but the clothes they wear are sculpted as if they were standing up. I didn’t want this very large piece to be connected to the idea of death, but rather to a certain idea of history. I wanted it to be less threatening and more efficient.

This recumbent figure is based on the famous American music producer Rick Rubin. We went all the way to California to make his portrait in the winter of 2014, in his magnificent house in the hills of Malibu. He was known to always take a little nap in the middle of his working sessions in the studio, so I proposed to portray him lying down. However, he looked too much like a dead man so I suggested he simply bend one knee and suddenly he became a resting man. It’s always a bit tricky as to what makes a reclining figure alive. To me, it is its potential to move but if you are making a sculpture you know it won’t move.

The female figure also comes from an existing model. It is a portrait of Mahaut, the former director of my studio. I am always looking for generic figures but I also like it when they are specific. They are grounded in the unique relationship I have with them. There can be a history, but I also don’t mind if I have a special sympathy for somebody I don’t know. Let’s call it an instant crush. A visual crush. It fits, just like it did with Rick Rubin. It has occasionally happened that I meet a stranger and I immediately ask them if they want to pose for me, but usually there is an existing relationship of trust.

On many levels, the *Vårberg Giants* mean a great deal to me. They are not only my biggest works to date, but it was also my first time using the technique of pigmented concrete blocks. They were built from a mould in Germany and then transported to Stockholm to be assembled on site. We’ve tried to make the process as fast and convenient as possible in terms of energy consumption, engineering and artistic control. It is not obvious how to make an exterior piece in a climate that can go up to 30° in the summer and down to -30° in the winter! The most important thing to avoid is to have water seeping into the joints that might freeze and crack the concrete. The works seem, in a way, very simple because they are blocks of concrete stacked together, but it has to be done very precisely. It was a challenging process, but very interesting technically, because I wanted the pieces to be made in the way of the Mayan temples or the Egyptian pyramids. Of course, with today’s means it has become much easier. This technique is definitely a starting point for my studio to develop new works. The pigment in the mass gives them a beautiful watercolour transparent effect, like when you look at the sky or your skin, you have a certain quality of the colour that is linked to the transparency of the material. Here the concrete is not at all transparent but it has the same noble quality because the colour is inside. A painting would have been too fragile. It is very important to me to have this solid quality. If you look at a rock and break it, the inside is the same quality as the outside, which is how we wanted the sculptures to be.

You often work with polygonal shapes, is that a reference to us living in an increasingly digital environment?

I remember as a child watching television and seeing live the first steps on the moon. This was a defining event in my life and marked a huge change in our civilisation, but even more important than this, especially for me as an artist, has been the global switch into the digital world. When I first started out, no digital tools or platforms existed, no digital photos nor recordings. Everything was 100% analogue in my first studio, except maybe for Compact Discs. It was quite a shock to change to digital and it came naturally to me to try to figure out what it implied. I quickly got very interested in this new atomist vision of the world, that you can split everything into smaller pieces, into pixels – which is a

de dela upp allting i små bitar, i pixlar – som är en fusion av de engelska orden *pix* pictures + *el(ement)*. Det var ett helt nytt sätt att ta till sig verkligheten. Jag blev så småningom besatt av månghörniga former, till den grad att de idag förknippas med mitt konstnärskap. De erbjuder ett sätt att presentera monolitiska och solida objekt samtidigt som det framgår att de är tillverkade av mindre beståndsdelar som kan plockas isär och passas ihop på andra sätt för att skapa en stark helhet. Trehörningen är särskilt användbar för att utveckla en mängd olika typer av volymer. Praktexempel på detta är arkitekterna Buckminster Fullers och John Lautners arbeten under 1950- och 1960-talen. En triangulär bas är till exempel mycket intressantare än en fyrkantig bas. Deras utforskningar öppnade upp för nya möjligheter, nya former och nya områden att arbeta i, som Biosphere i Montréal, ett av den amerikanske arkitekten Buckminster Fullers mästerverk. Den gav oss ett nytt sätt att närma sig miljön.

Vad är det som driver dig i ditt arbete?

I början av karriären vill man hitta sin plats som konstnär. Man vill bli en del av det offentliga samtalet, som kan inbegripa samlare, museer eller gallerier, familj och vänner eller bara någon som tittar på ditt Instagram. När man inleder ett samtal med dem så bekräftar man sin ställning som konstnär. Och när det väl är gjort så återstår det bara att vara konstnär och skapa arbeten. Jag var på en fest en gång när jag var 19 år och någon frågade mig vad jag sysslade med. Jag hade just börjat på konstskolan men istället för att säga att jag var konststudent så sa jag, till min egen förvåning, att jag var konstnär. Jag antar att när man väl har sagt det så måste man vara det. Det är förstås lättare om någon annan säger att man är konstnär, men det finns olika sätt att göra det: att vara med i en utställning är ett sätt, att betala skatt är ett annat sätt. Det är ett väldigt intressant fenomen inte bara att producera konst utan också att observera sin plats som konstnär i samhället. Man befinner sig så att säga bland olika arketyppiska funktioner som vårdpersonal, byggare, forskare... Men som konstnär är man inte helt och hållet inne i samhället, utan alltid en bit ute i marginalen. Men jag köper inte den där romantiska bilden av den ensamme konstnären. Jag är snarare en konstnär som håller kontakt med verkligheten istället för att försöka fly undan den. Jag försöker förstå den, greppa den. Men det blir allt svårare att få grepp om verkligheten eftersom den har blivit så diversifierad och spretig.

Hur går du från att observera till att skapa?

Det är en komplicerad process som är svår att beskriva, men det handlar definitivt inte bara om inspiration. Idéer dyker inte upp av sig själva. Man måste utveckla dem. Jag använder i stort sett alltid samma idé eller samma utgångspunkt, men den måste alltid justeras. Man observerar en process som man själv är en del av och den är dynamisk: allting förändras hela tiden, vilket gör det otroligt spännande. Men sänt är ju livet, inte sant? Inte bara konsten. För mig är konsten ett sätt att förstå och integrera verkligheter som jag inte kan greppa med hjälp av annan vetenskap. Ibland behöver man en annan vinkel, ett annat avstånd eller fokus och det är det som för mig är konsten. Ibland dyker det upp självklara saker i verkligheten och det enda man behöver göra är att fånga dem. Min uppgift som konstnär är att vara medveten om vad som pågår och se på rätt sak vid rätt tidpunkt och fånga den. Det är det som gör konstnären till en upptäckare snarare än en uppfinnare. Det enda konstnärer gör är att visa det som redan finns där. Man uppfinner inte svamparna man plockar; man vet bara var man kan hitta dem och man har tålmod att vänta tills de är mogna och sedan plocka dem. För mig har konsten mycket lite att göra med inspiration eller intuition eller kreativitet. Dessa begrepp är mer avlägsna i min praktik än uppmärksamhet, synvinkel och avstånd. Ibland handlar mitt arbete mer om att kombinera två existerande men separata fenomen. Det kan vara mycket grundläggande tekniska saker eller mer avancerade. Jag tänker på den kände konstnären Brancusi, som kombinerade både primitiv råhet och delikat precision på exakt samma ställe i ett objekt. En sådan lyckad kombination slår det gnistor om.

fusion of the words “picture elements”. It became a completely new way of embracing reality to me. On another level, I got quite obsessed with polygonal shapes, to a point where today they have become a very symbolic part of my work. They are a way to show very monolithic and solid objects, while affirming that they are made of smaller elements that can be disassembled and recombined to form a strong whole. The triangle polygon, in particular, is a way to make every volume possible; just look at the work of architects like Buckminster Fuller and John Lautner in the 50s and 60s. A triangular base, for example, is much more interesting than a square base. Their explorations opened new possibilities, new shapes and new areas to work in, like the Biosphere in Montréal, one of the American architect Buckminster Fuller’s masterpieces. It gave us a new approach to the environment.

What drives you in your work today?

As an artist starting your career, you want to exist and to identify as an artist in a society. You want to be part of a public conversation that can involve a private collector, a museum or gallery, your family and friends or just somebody looking at your Instagram. Starting a discussion with them means affirming yourself as an artist. And once you’ve done that, all that’s left is to actually be an artist and create works. I remember being at a party when I was 19 and somebody asked me what I did in life. I had just started art school, but instead of saying “I’m an art student”, I told him I was an artist, to my own surprise. I guess that once you say that, you have to do it. Of course, it’s easier if someone else declares that you’re an artist, but there are different ways to do this: being part of an exhibition is one, but paying taxes is also a way. I think it is a very interesting position not only to produce art but also to observe your place in society as an artist. You are, so to speak, amongst different archetypical functions, like the health workers, the builders, the scientists... As an artist, however, you are not completely within society, you are always a bit on the margin. Yet I am not a believer in the romantic vision of the lone artist. I am rather an artist that is connected to reality instead of trying to escape it. I am trying to get it, to capture it. And this reality is more and more difficult to capture, because it has become so diverse and blossoming.

How then do you take the step from observing to creating?

It is a complex process to describe, but it is definitely not purely based on inspiration. Ideas don’t suddenly exist by themselves. You have to develop them. I am always more or less using the same idea or the same point of view, but still, you need to adjust it. The process that you are observing is a process that you are part of and it is a dynamic one: everything is constantly changing, which makes it terribly exciting. But that’s life, isn’t it? Not only art. To me, art is a way to understand and to integrate realities that I cannot grasp in other fields like science. Sometimes you need a different angle, a different distance or focus, and that to me is art. Sometimes obvious things pop out of reality and all you need to do is capture them. My function as an artist is to be aware of what’s happening and to look at the right spot at the right moment and capture it. That is what makes the artist a discoverer rather than an inventor to me. All the artist does is to reveal what is already there. You don’t invent the mushrooms that you pick, you just know where to find them and you have the patience to go to the spot, watch them grow and pick them. Art for me has little to do with inspiration or intuition or creativity. These notions are further away from my work than attention, angle and distance. Sometimes my job is more about combining two existing but unconnected things. They can be very basic technical things or something more elaborate. I think of the famous artist Brancusi, who combined both primitive roughness and delicate precision in exactly the same spot in one object. And that successful combination can create a spark.

Hur stor roll spelar jakten på skönhet i den här processen?

Den är väldigt viktig. Konsten jag växte upp med som konststudent skuf-fade till viss del undan det. Skönhet är ett vanskligt begrepp eftersom det är någonting man egentligen inte kan diskutera. Men jag söker ändå efter skönhet, vilket naturligtvis är någonting väldigt relativt och tillfälligt, men det är en av de saker jag är intresserad av att fånga. Förresten, kanske snarare det vackra än det sköna. Det senare är ett koncept som hör hemma bland de sköna konsterna, medan det förstnämnda är en del av verkligheten, mindre intensivt, mer pop. Det finns någonting solitt i en viss typ av konst, som gör den vacker. Det är som en matematisk ekvation eller två pusselbitar som passar ihop perfekt. För mig är det sköna mer förknippat med perfektion. På sätt och vis måste det nästan vara konstgjort för att vara perfekt. Jag strävar efter perfektion i mitt arbete. Som barn brukade jag titta på tv-program om konsthantverk, där de tillverkade flygplan av papper och blommor av servetter eller fågelholkar i trä. Och allt var så perfekt: färgerna var klara, ljuset var perfekt och materialen glänste. Men när jag försökte tillverka föremålen så hade limmet torkat och saxen var slö och så vidare. Det var alltid någonting som var trasigt. Idag strävar jag efter att skapa konstverk som de såg ut på tv. Att vara konstnär är på sätt och vis att laga det som är trasigt och förvandla det till någonting som gnistrar av perfektion. Jag brukar säga att konsten är ballistic: som att skjuta mot någonting långt borta och försöka nå det. För mig är konsten ungefär som att plantera en idé som förvandlas till ett föremål som perfekt passar in i verkligheten. Men det har ändå en speciell, orealistisk egenskap: det bygger kanske på en enskild idé eller är helt enfärgad, som en kod man känner igen, en främmande form som passar in i verkligheten och kompletterar den.

How much is the search for beauty a part of this process?

It is very important and the art that I grew up with as an art student pushed that away a little bit. Beauty is a dangerous concept, because it is something you can't really discuss. However, I still like to be in search of beauty, which is obviously very relative and impermanent, but it is one of different things I am interested in capturing. Well, maybe rather prettiness than beauty. The latter is a Fine Arts concept, the first is part of reality, less intense, more pop. There is something solid in certain art that makes it beautiful, but this is like a mathematical equation or two pieces of a puzzle that fit perfectly together. To me, beauty is more linked to perfection. In a way, it almost needs to be artificial to be really perfect. I aim for perfection in my work. As a kid, I would look at these arts-and-crafts television shows where they'd make paper planes or napkin flowers or wooden birdhouses. And everything was always so perfect: the colours were bright and the light was perfect and the materials were shiny. But as soon as I tried to construct the object myself, the glue was dry and my scissors didn't work and so on, something was always broken. My aim today is to make artworks like they would look on television. In a way, being an artist is to fix what's broken and make it slick and perfect. I always say that art is ballistic: like shooting towards something remote and trying to reach it. Art to me is a kind of implant of an idea that turns into an object that fits exactly into reality. But nonetheless it has a special, unrealistic quality: it comes from a single idea or it is made in a single colour, like a code that you recognise, an alien form that fits into reality and completes it.

Ibland lyckas jag inte uppnå perfektion. I vissa fall, som till exempel i min aktuella serie *Confinement Drawings*, så kan jag inte förbättra det. Jag kan inte vara elegantare än så (skratt). Men det gör ingenting, för idag skulle sådana geometriska teckningar troligen ha skapats med hjälp av maskiner men jag valde att teckna dem för hand. Det finns en specificitet i den här kvaliteten som definitivt är post-digital men också 100 % handgjord. Det här blir alltid viktigare nu under Covid-19-krisen: idén om att stå inför ett verkligt föremål, eller en verklig person, utan ett förmedlande filter. Teckningsserien som jag började jobba med under första nedstängningen var helt klart en reaktion mot den digitala världen, för att visa vad jag kan göra. Teckningarna ser ut att vara gjorda i dator men när man tittar närmare så upptäcker man oregelbundenheter och fläckar, vilket påminner mer om linjer ritade för hand. Jag är intresserad av teckningens organiska egenskaper. Precis som att jorden är rund men inte en helt perfekt sfär. Den är någorlunda perfekt!

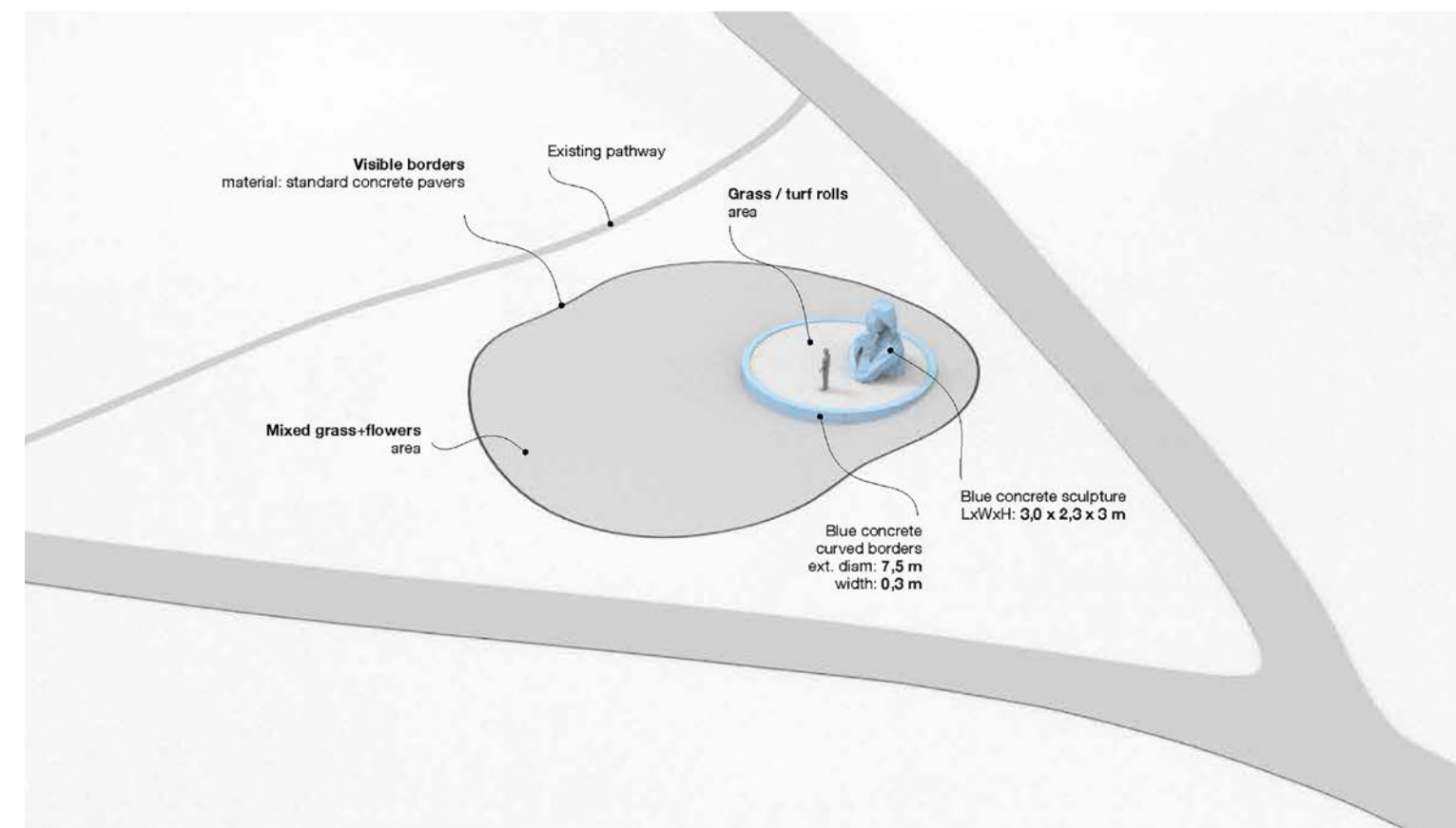
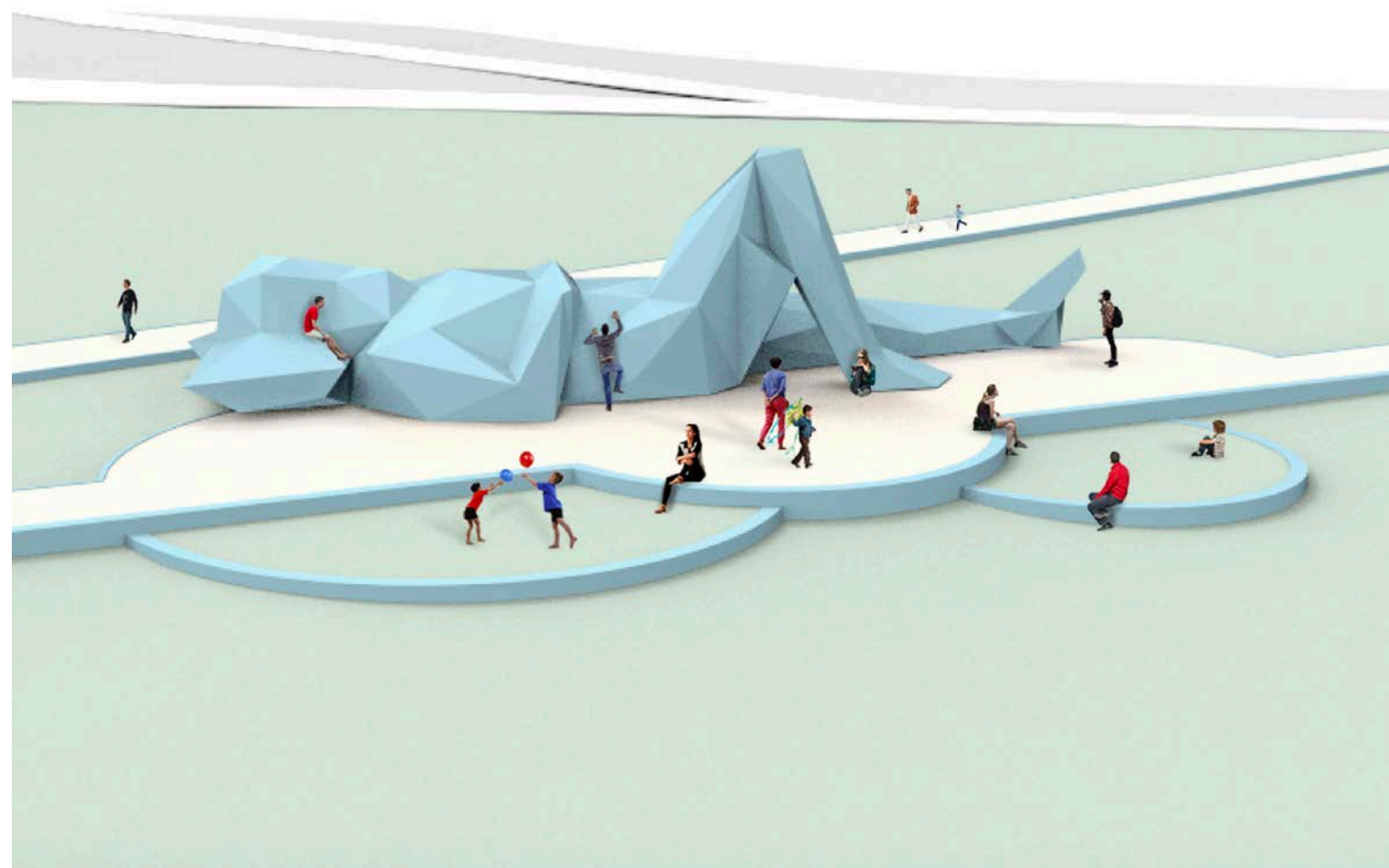
Hur viktig är platsen när du skapar ett offentligt konstverk? Hur tänkte du när du valde de två platserna i Värberg?

Det är en mycket viktig fråga, för platsen betyder allt – att vara på plats och uppleva hur folk rör sig där. Mitt första intryck var att gräsplanen var övergiven, ett stort öppet område med väldigt få människor. Jag tänkte direkt att konsten kunde spela en viktig roll i att svetsa samman området och skapa ett slags fågelholkseffekt. Det var inte en idé som utgick från inspiration utan från ett behov. Det var ett svar på det som platsen krävde. Jag minns att vi hade tre platser att välja på. Vi valde bort en eftersom den låg alldeles för nära vägen. Det gjorde att vi kunde fokusera på att skapa två verkligt starka arbeten, som var stora nog för

Sometimes I don't succeed in finding perfection. In some cases, like for example in my recent series of *Confinement Drawings*, I simply can't do better. It is the maximum of slick I can be (laughs). I never feel bad about it though, because today these geometrical drawings would more likely have been generated by a machine and I chose to draw them by hand. There is a specificity in this quality that is definitely post-digital but also 100% handmade. This notion is becoming increasingly important during the current Covid-19 crisis: the idea of being in front of a real object, or a real person for that matter, not mediated. This series of drawings that I started during the first lockdown, was definitely a natural reaction to the digital world to show what I can do. The drawings appear to be computer generated, but when you look closely, you see irregularities and stains, which resemble more the lines made by hand. I'm interested in this organic quality of drawing. Just like the earth is round but not quite a perfect sphere. Roughly perfect!

How important is the site when you create a public artwork? How did you choose the two sites in Värberg?

That is a very important question, because the location is everything, to be on site and feel how people move around. My initial impression was that the field was deserted, a large open space with very few people. I immediately thought the art could be a good occasion to unite the neighbourhood by creating some sort of birdhouse effect. My idea didn't come from inspiration, but from a demand almost. It was a response to the needs of the site. I remember that at first we had three locations to choose from, of which we decided to reject one that was too connected to the road. It also allowed us to focus on making two really strong pieces,

den angivna platsen. Ett konstverk måste fungera i sin omgivning. Om det är för litet eller dåligt positionerat så kan det snabbt försvinna, särskilt i det offentliga rummet. Folk går bara förbi och glömmet bort att det finns där. En bra placering kan göra konsten väldigt populär, som Anish Kapoor's "Bean" i Chicago. Det är inte det riktiga namnet utan verket heter *Cloud Gate*, men jag gillar när konstverk får smeknamn. Jag hoppas att de två jättarna också kommer att få det. Som konstnär eller arkitekt som arbetar i det offentliga rummet har man lyckats när ens verk får ett smeknamn. Det känns nästan som en present. Det betyder att verket är helt integrerat i landskapet.

Hur förhåller du dig till den publika aspekten av ett platsspecifikt uppdrag?

Produktionskostnaderna för med sig ett stort ansvar. Det är ju invånarnas pengar. Det var ingen som vaknade i Sverige en morgon och bestämde sig för att de behövde ett verk av Veilhan i Värberg. Det Värberg behövde var någonting som förändrade bostadsområdet. Det kunde ha varit bättre trådlöst internet, en kyrka, en tunnelbanestation, ett museum eller ett stort träd. På sätt och vis levererar man ett av flera möjliga förslag och man måste förverkliga det på bästa sätt. När det gäller offentlig konst finns det en tydlig skillnad mellan konst som fungerar och konst som försvinner. Om allmänheten inte är villig så förblir konsten oskyddad och försvinner. Det är inte alltid konstens eller konstnärens fel. Det är ömsesidigt, som kärlek: ibland passar de ihop och ibland inte. Ibland uppstår det en situation där konstnären inte ges möjlighet att göra någonting i rätt skala. Därför är jag alltid noga med att se till att jag har en budget som tillåter mig att utveckla ett arbete som står i rätt proportion till sin omgivning. Det behövs om man ska få genomslag. Därför är det väldigt viktigt att de som beställer verket har rätt inställning. När det gäller jättarna så insåg vi direkt att de skulle fungera. Under invigningen såg vi flera barn som använde verken för att leka i. Det kändes som en stor gåva. Jag är säker på att verken har en ljus framtid i Värberg.

Men det går inte alltid lika bra. Föreställ dig att du är en känd musiker som brukar uppträda på festivaler och plötsligt står du ensam på gatan med din gitarr och försöker fånga de förbipasserandes uppmärksamhet, varav vissa är på dåligt humör och inte alls intresserad av din musik. Samma sak gäller för konstnärer som brukar visa sin konst i gallerier eller museer där de kan vara mer experimentella, eftersom de känner sig trygga där – och sedan ska de skapa konst för det offentliga rummet. Plötsligt är man på samma nivå som kebabrestauranger, busshållplatser och affärer. Man måste försöka etablera en relation till omgivningen och dess invånare, vilket legitimerar ens närvaro och gör att de respekterar en. Att skapa den relationen är det som driver mig. Jag minns att jag som barn ofta blev fascinerad av olika saker när vi åkte bil – en berg-och-dalbana, en bil på gatan, en fabrik, en sjö eller ett berg. Jag är väldigt intresserad av sådan fenomen, "visuella händelser", någonting man inte kan vidröra. Konsten kan fungera så. Jag är intresserad av folk som inte direkt uppfattar någonting som konst, som ser någonting som en del av landskapet, en byggnadsställning, en industri, natur eller konst.

När man ser en 1400-talsmålning i ett museum så är det viktigt att komma ihåg att den var gjord för ett slott eller en kyrka, eller var en del av arkitekturen. Jag är intresserad av ett konstverks autonomi, dess egenskap som föremål. Men föremål är förknippade med sin omgivning och inte bara i fysiskt avseende. Tänk på din telefon som ligger där bordet. Anledningen till att bordet och telefonen existerar hänger ihop med ekonomin, med historien. Den tid vi lever i framställer föremål. Och där ligger den stora paradoxen, som till exempel den pågående miljökrisen. Vi inser att vi lever i en mycket skör bubbla. Skalmässigt är vår civilisation ingenting i förhållande till världsalldet.

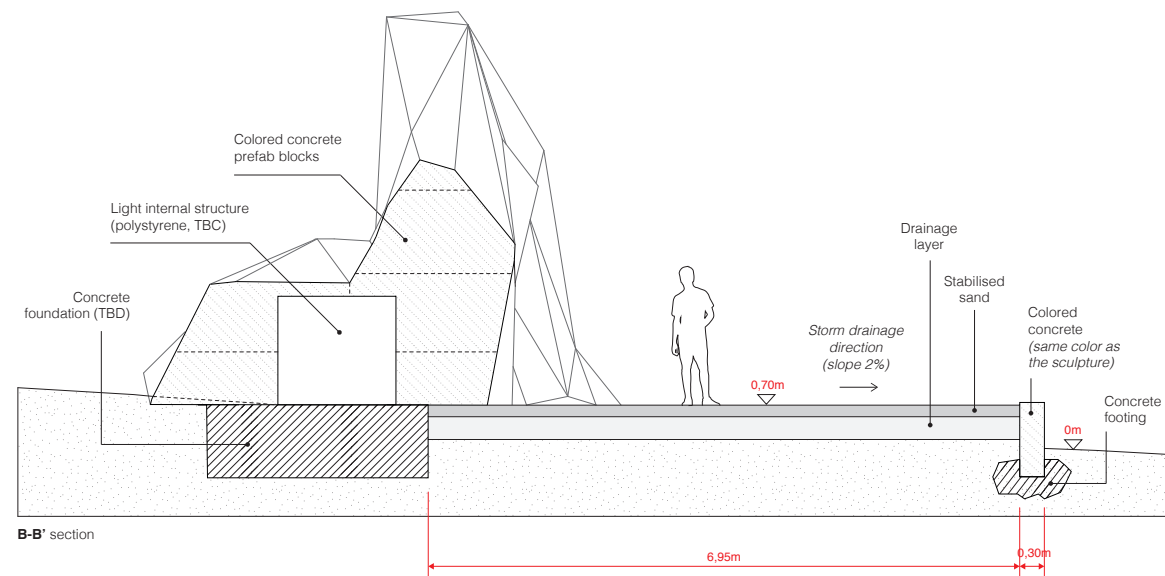
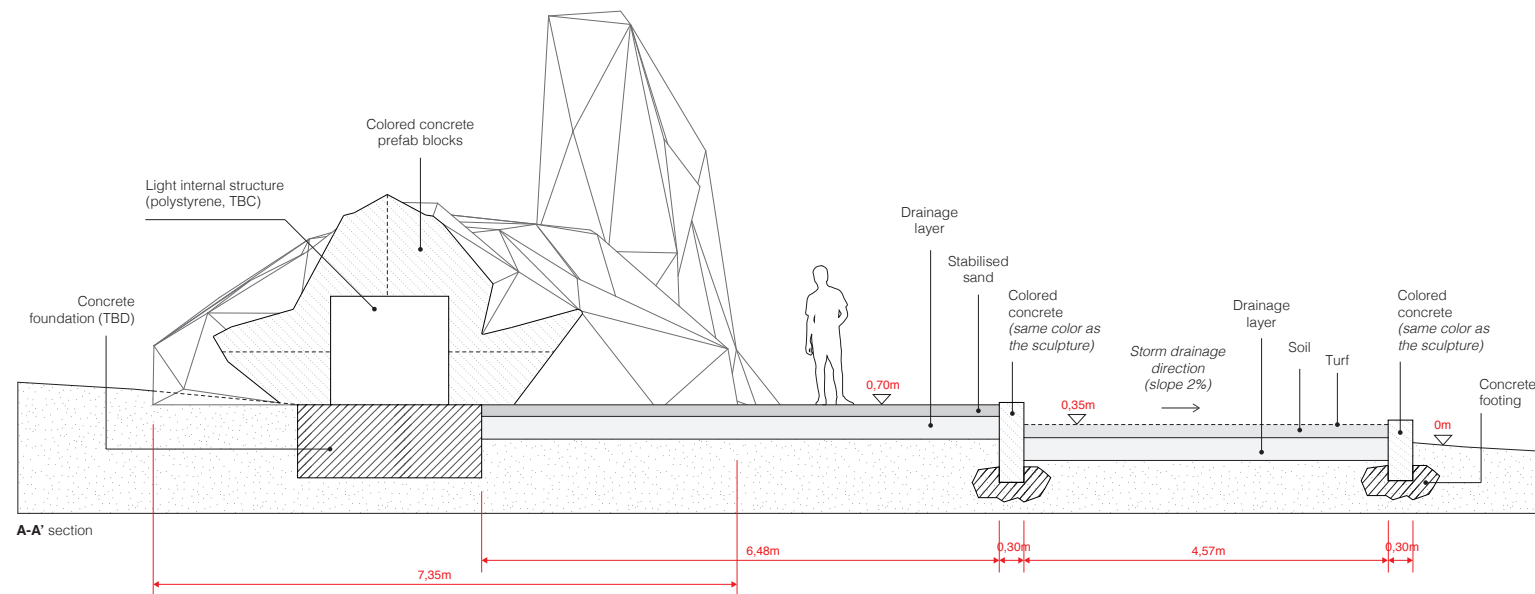
big enough for their environment. An artwork needs to exist in its surroundings. If it is too small or badly positioned, it can quickly disappear, especially in public space. People just walk past it and forget it's there. A good spot can make art very popular, like Anish Kapoor's "Bean" in Chicago. By the way, that is not the actual name of the work – it's called *Cloud Gate* – but I love it when works get a nickname. I hope the two Giants will get one, too. As an artist or architect who works in the public space, you win when people give your art a name. It almost feels like a present for the piece. It means it is fully integrated into the landscape.

How do you relate to the public aspects of a site-specific commission?

I very much consider production costs as being a responsibility. It is the people's money. And nobody woke up in Sweden one morning and decided they needed a Veilhan piece in Värberg. What Värberg needed was something that changed the neighbourhood. It could have been a better Wi-Fi connection, a church, a subway station, a museum or a big tree. In a way, you deliver one of many possible proposals and you have to make it happen in a way that works. In public art there is a very obvious difference between art that works and art that disappears. If there is no willingness from the public, the art remains unprotected and vanishes. It is not always the fault of the art or the artist. It's a two-way street, like love: sometimes it matches, sometimes it doesn't. Sometimes you have a situation that doesn't allow the artist to make something in the right proportions, which is why I'm always keen on having a budget for the right scale of the work in regards to the surroundings. You need it to create the correct impact. In that sense, the commission is very important, the intention of the people that are hosting the artwork. In the case of the Giants, we saw from the beginning that the pieces worked. On the morning of the inauguration, there were already numerous children using them as a playground. It was a great gift to my eyes. I am very confident about the future of the pieces now. On other occasions, however, it can go less smoothly. Imagine you're a big-shot musician who often performs at festivals, and suddenly you're alone on the street with your guitar and you have to draw the attention of passers-by, some of whom are in a bad mood or not interested in your music.

The same goes for artists who usually show work in a gallery or a museum where they can be more experimental – because they are safe – and then they have to create art for the public space. You are suddenly on the same level as the kebab restaurant or the bus stop or the shop. You have to propose a certain relationship with the environment and its people that legitimates your presence, that makes them respect you. Finding that relationship is what drives me. As a kid, I remember seeing things of great sudden interest, like when driving by a roller coaster, a car on the street, a factory or a distant lake or a mountain. I'm very interested in this notion of a "visual event", something you cannot touch. Art can be similar. I'm interested in the position of people who don't automatically identify something as art, who see something as part of the landscape whether it's scaffolding or industry or nature or art.

When you look back at art history and you see a 15th-century painting in a museum, it's important to remember that the piece was actually made for a castle or a church, even sometimes as part of the architecture. I'm interested in the autonomy of a piece, how it stands as an object. But this same object, like many, is connected to the environment, and not only physically. Imagine your phone on the table next to you. The reasons why the table and the phone exist are also connected to our economy, to our history. The times we live in generate objects. And there lies the big paradox, for example, with the current environmental crisis. We realise that we're living in a very thin-skinned bubble. Our civilisation is scale-wise nothing compared to the natural environment of the cosmos.

Pelousen – Artwork Sections
0 0.5 1 2 m

Hur ser du på jättarnas förmåga att reflektera och kommunicera med Värberg?

Till att börja med hoppas jag att jättarna blir en del av landskapet och att nyinflyttade inte kan föreställa sig platsen utan dem, vilket inte betyder att de måste tycka om verken utan bara att de accepterar dem. Jag förväntar mig inte en konstnärlig kritik av de två verken bara att folk tänker på dem ungefär som man tänker på huset där man bor. Antingen tycker man om det eller så gör man inte det. Kopplingen till området kan vara mycket enkel, typ: "Ska vi träffas vid den blå jätten?"

Det är inte viktigt att folk tänker på dem som "finkonst" utan snarare som moderna riktmärken. Tidigare sa man kanske: "Du går förbi kyrkan och sen tar du andra tvärgatan till vänster..." Nu kanske man säger: "Du passerar McDonald's och sen svänger du till höger...". Det handlar om att förvandlas till någonting igenkännbart. Sedan kan man skapa en relation på olika nivåer: det visuella, det sociala, det minnesmässiga. Det ska bli väldigt spännande att se vad som händer runt skulpturerna under sommaren.

Spelar storleken någon roll? Är skalan en viktig faktor i den offentliga konstens fysiska och idémässiga tillgänglighet?

Storlek är relativt, men bara till en viss grad. I Värberg till exempel motsvarar Ricks storlek storleken på hans berömdhet. Det finns en mängd variabler som avgör hur vi lever och relaterar till konst. Den mest kända skulpturen i Bryssel är den lilla *Manneken Pis*. Det samma gäller *Den lilla sjöjungfrun* i Köpenhamn. Vad är det som gör dessa skulpturer kända? Innehållet, bakgrunden men inte nödvändigtvis storleken eller den konstnärliga kvaliteten. Och sedan har vi det gigantiska Eiffeltornet...

What are your thoughts on the Giants' ability to reflect upon and communicate with the neighbourhood in Värberg?

Firstly, I hope that the Giants will become part of the landscape and that newcomers to the area won't be able to imagine the space without them, which doesn't have to mean that they like them *per se*, but just that they accept them. I am not asking for an artistic judgement on the two works, but rather in the same way as you judge the orientation of your house, for example. You either like it or you don't. The connection to the area can be very simple, like "let's meet at the blue man".

I don't necessarily want people to view them as valuable "high art", but rather as modern beacons: in the past people would say, "You pass the church and take the second on the left...". Nowadays one can say, "You pass McDonald's and turn right...". It's all about becoming recognisable elements. Then you can establish a relationship that exists on different levels: the visual, the social, on the level of memory. I cannot wait to see what will happen this summer around the sculptures.

Does size matter – is scale an important factor for accessible public art, physically and conceptually?

Size is relative, but only to a certain extent. In Värberg, for example, Rick's size finally matches his fame for sure. To me, there is a wide range of possibilities that determines how we live and connect with art. For example, in Brussels, the most famous statue is the tiny *Manneken Pis*. Same goes for the *Little Mermaid* in Copenhagen. What makes these sculptures famous? Their context, their history, and not necessarily their size nor the artistry. And then you have the huge Eiffel Tower...

Det här är inte ditt första verk i Sverige. Vad har du för intryck av Stockholm och Värberg?

För mig är Sverige något av ett drömland, på ett sätt som konsten också kunde vara. En perfekt socialdemokratisk kultur med respekt för regler och avstånd mellan människor. Politikerna står inte över folket, vilket många franska politiker inte riktigt fattar. Dessa två länder har ganska olika karaktärer. Det har blivit allt tydligare under pandemin. Jag önskar vi kunde importera lite av den skandinaviska mentaliteten till Frankrike.

Jag har en märklig relation till Stockholm. Jag har jobbat med samma galleri, Andréhn-Schiptjenko, i 25 år, men efter mer än tio utställningar och projekt känner jag mig fortfarande inte riktigt hemma i staden för jag tillbringar bara några dagar åt gången här. Staden är både bekant och en aning främmande. Jag är tacksam mot Värberg. De boende har gett mig möjligheten att förändra inställningen till deras bostadsområde med lokala medel, dvs, min konstnärliga gestaltning. Och det är det som har drivit Alexis Bertrand och mig redan från början: att aktivera nya känslor på visuell väg och ge Värbergs invånare en ny bild av deras område.

This is not your first work in Sweden - what's your impression of Stockholm and Värberg?

Sweden is kind of a perfect country to me, in a way that also art could be. A perfect social-democratic culture with respect for rules and distance between people. Politics here are not above the population, a notion that many French politicians don't quite follow. The two countries have quite a different character. It's something we noticed even more during the Covid-19 pandemic. I wish we could get some of the Scandinavian mentality in France.

With Stockholm I have a strange relationship. I've been working with the same gallery, Andréhn-Schiptjenko, for 25 years now, yet after 10+ exhibitions and projects I still don't know the city very well, because each time I only spend a few days here. The city is both very familiar to me and a little bit strange. I am grateful to Värberg. Its residents offered the possibility to change the feeling towards their neighbourhood with local means, i.e. my artistic intervention. And that is what motivated Alexis Bertrand and me from the beginning: to activate new feelings through imagery and give the people of Värberg a new representation of their environment.

TRUCKSTAR

DAF

 KRONE

**FEUER
MATERIAL**
GmbH
www.feuermaterial.de
91052 Nürnberg
Materialsped.de

157

EPAL

EPAL

13

C5

C5

C6

B7

C7

CE

EPAL

EPAL

EPAL

C7

8.09t
6.09t
3.09t

F2

aros

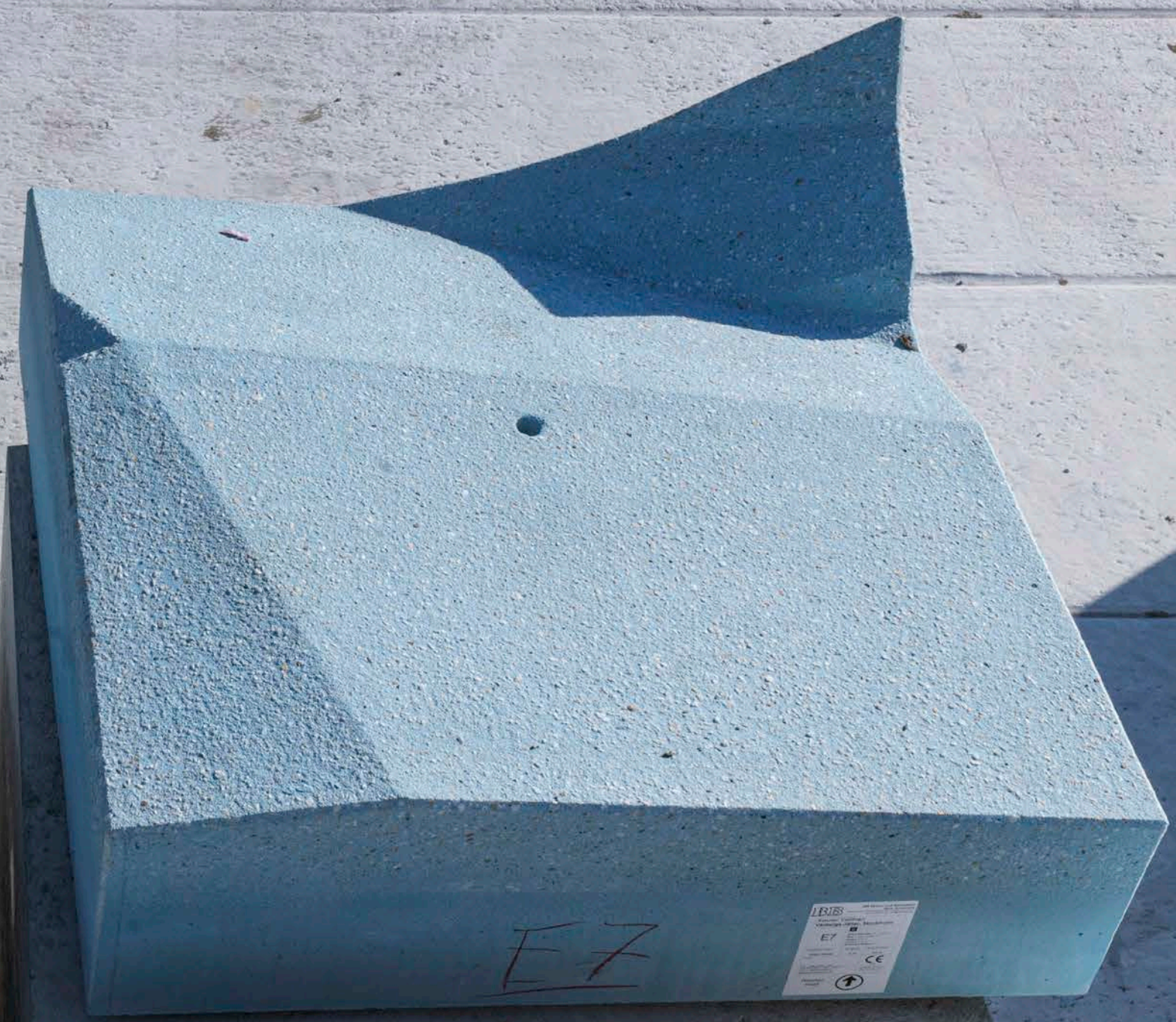

roskranar.se

BOK – BARNENS OFFENTLIGA KONST

I samband med konsttävlingen i Värberg genomfördes två tillfälliga konsthändelser under namnet BOK – Barnens Offentliga Konst. Projektet riktade sig till barn i Värberg och fokuserade på utforskandet av offentlig konst och skapandeprocessen.

Redan tidigt i tävlingsskedet kändes det viktigt att se över och fundera på hur man skulle kunna arbeta med tillfälliga konstprojekt på plats i Värberg, som löpte parallellt med det stora konstprojektet. Barnen kändes som en självklar samarbetspart och jag ville främst utgå från ett pedagogiskt perspektiv där barnen kunde bli involverade i tillblivelsen av offentlig konst. Det handlade dels om att möta och vara del i en konstnärlig process, förstå konstnären som en självklar yrkeskategori, men också om att pröva och se sitt eget område med nya ögon, säger Frida Cornell, projektledare Art Competition Värberg och Värbergs jättar.

En konstpedagog engagerades och en följeklass från Söderholmsskolan bjöds in att arbeta med BOK under den tvååriga produktionstiden av Värbergs jättar.

CHILDREN'S PUBLIC ART

In connection with the Art Competition Värberg, two temporary art events entitled BOK – Barnens Offentliga Konst (Children's Public Art), were carried out. Directed towards children in Värberg, the project focused on exploring public art and the creative process.

“Early on in the competition stage, it felt important to think about how to work with temporary projects on site in Värberg, which ran parallel to the main art project,” Frida Cornell, project leader for the Art Competition Värberg and The Värberg Giants, explains. “Children were the obvious collaborative partners. I wanted to start from a pedagogical perspective where the children could be involved in the creation of public art. Partly, it had to do with being introduced to and taking part in an artistic process and to understand that being an artist is a profession like any other, and also to challenge and see one's own field with new eyes.”

An art educator was brought on board and a class from the Söderholms School was invited to work with the BOK project during the two-year production period of The Värberg Giants.

Det var avgörande att finna en person som hade det konstnärliga perspektivet men framför allt en konstpedagog som kunde möta barnen, arbeta med workshops och genomföra de två utställningar med barnens egna arbeten som blev resultatet. Anita Wernström som både är konstnär och pedagog, och boende i Värberg, blev en viktig pusselbit i att framgångsrikt driva arbetet.

Den första händelsen blev en tillfällig, offentlig gestaltning utomhus med egentillverkade konstverk i utskuren plywood. Den andra händelsen ägde rum året efter, den här gången låg fokus på ordets betydelse där barnen skrev brev till jättarna med en utställning både utomhus och inne i Värbergs centrum som resultat.

“It was important to find a person with an artistic sensibility, an art educator who could engage with the children, conduct workshops and realise two exhibitions featuring the children's work. Artist and educator Anita Wernström, from Värberg, became an indispensable piece of the puzzle to successfully carry out the work.”

The first event was a temporary, outdoor public commission with self-made works in plywood. The second event took place the following year. This time, the focus was on the significance of words and involved the children writing letters to the giants. The result was presented in an outdoor exhibition and an exhibition in Värberg's commercial and public centre.

TRE FRÅGOR TILL ANITA WERNSTRÖM

Hur gick du till väga i arbetet med barnen?

Mitt upplägg för det första projektet speglade tävlingens upplägg: inventering av platserna, skissförslag, utförande och färdigställande. I klassrummet samtalade vi om vad offentlig konst är och vem den är till för. Vi besökte alla tre platser som upplåtits för tävlingen. Eleverna fick hemligstämplade mappar där de fick skriva ner hur det kändes att vara på platsen, om de bor nära, om de hade varit på platsen förut. De fick rita och föreställa sig hur ett konstverk skulle kunna se ut i miljön. I klassrummet arbetade eleverna i grupper om tre och skapade olika skulpturer i papper. Pappersskulpturerna blev sedan förlagor som förstörades och sågades ut i plywood. Barnen fick måla och färdigställa verken på skolgården. Efter det röstade eleverna om vilken av de tre platserna vi besökt som de ville att skulpturerna skulle visas på. Korsningen Värbergsvägen/Värholmsbackarna vann med en stor majoritet. Projektet avslutades med en invigning. För mig var det viktigt att kunna stötta eleverna med att genomföra deras idéer, samt att deras röster och tankar fick ta plats i vårt offentliga rum.

Ni arbetade första året med måleri och objekt och det andra året med text under titeln "Jättarna kommer!" Hur reagerade barnen på de olika medierna och de olika tankar som uppstod i samband med målandet respektive det skrivna ordet?

Under det andra året hade tävlingen fått en vinnare och vi hade även besökt Kummelholmen där de olika tävlingsförslagen ställdes ut. Vi visste då att det skulle bli *Värbergs jättar* som skulle realiseras. Nu blev barnens uppgift att berätta för alla andra i Värberg att: JÄTTARNA KOMMER!

Här arbetade jag ämnesöverskridande på svensklektionerna i samarbete med lärarna. Vi bekantade oss med konstnären, men även med olika berättelser om jättar. Vi skrev faktatexter och lyssnade på Lalehs sång "Goliat" i klassrummet. En fråga som dök upp var bl.a. om det finns kvinnliga jättar. Barnen kom på att de ville skriva brev till jättarna och berätta olika saker för dem, bl.a. om hur det var att vara barn. De ville berätta saker som att "vi kanske kommer klättra på dig eller berätta hemligheter!" Barnen skapade egna plakater med text och bild. För invigningen gjorde vi en procession då vi gick med våra plakater från skolan till Värberg centrum där breven klistrades upp på en vägg som del i utställningen. Den andra delen tog plats i korsningen Värbergsvägen/Värholmsbackarna som första gången. Jag är övertygad om att få uttrycka sig i text och bild och få vara med att följa ett projekt som *Värbergs jättar* skapar en förståelse och nyfikenhet för konst och våra gemensamma platser.

Du bor i Värberg, hur tror du att jättarna kommer att leva sina liv på plats framöver?

Jag tror att jättarna har hittat sin plats och att många kommer att skapa nya berättelser och betydelser för framtiden. Det finns ett slanguttryck jag tycker är talande "att brösta", det betyder att man kommer att få ta mycket, men att det bara får rinna av en och att man kommer ut starkare på andra sidan. Så är det för jättarna, eller egentligen också som en metafor för all offentlig konst. Den står där i ur och skur och blir bara starkare.

THREE QUESTIONS FOR ANITA WERNSTRÖM

Can you describe your approach to working with the children?

My approach to the first project mirrored the set up of the competition: an inventory of the sites, sketch proposals, execution and completion. In class, we discussed what public art is and who it is for. We visited the three sites that had been earmarked for the competition. The pupils were given classified folders in which they wrote what it felt like to be at the site, if they lived close by and if they had previously visited the site. They drew and imagined what an artwork could look like in the environment. In the classroom, the students worked in groups of three and created paper sculptures. The sculptures became models that were enlarged and carved from plywood. The children painted and completed the works in the schoolyard. They then voted for which of the three sites the sculptures should be displayed at. The intersection of Värbergsvägen and Värholmsbackarna won by a large majority. The project culminated in an inauguration. For me, it was important to support the children in implementing their ideas and make sure that their voices and ideas were heard and seen in our public spaces.

During the first year you worked with painting and objects and in the second year with text under the title "The Giants are Coming!" How did the children react to the various media and ideas that arose in connection with painting and the written word, respectively?

During the second year we had a competition winner and we had visited Kummelholmen where the competition entries were exhibited. And we knew that *The Värberg Giants* would be realised. Now the children's task was to tell everyone in Värberg that: THE GIANTS ARE COMING!

In collaboration with the teachers, I worked transdisciplinarily in the Swedish lessons. We became acquainted with the artist and with stories about giants. We wrote factual texts and listened to Laleh's song "Goliat". One of the questions that came up was if there were female giants. The children decided that they wanted to write letters to the giants and tell them things, such as what it's like to be a child. They wanted to say things like, "Perhaps we will climb on you or tell you secrets!" The children created posters with texts and images. We organised a procession for the inauguration, we walked with our posters from the school to the Värberg commercial and public centre where the letters were posted on a wall as part of the exhibition. The second part also took place at the intersection of Värbergsvägen and Värholmsbackarna. I am convinced that being able to express oneself in texts and images and to participate in a project such as *The Värberg Giants* creates an understanding and a curiosity for art and our shared spaces.

You live in Värberg, how do you think the Giants' lives here will develop in the future?

I believe that the giants have found their place and that many people will create new stories and meanings for the future. I think the expression "take it on the chin" is fitting here. You may have to put up with a lot, but if you let it run off you, you will come out stronger on the other side. That's how it is for the giants, and also for public art as a whole. Come rain or shine, it is still there – and it's only getting stronger.

**TRE FRÅGOR
TILL BARNEN**

1. Vad betyder jättarna för dig, hur vill du vara med dem?
2. Tror du att de har några hemliga krafter eller andra egenskaper?
3. Du har själv gjort och ställt ut offentlig konst med BOK1 och BOK2, berätta hur det kändes? Vill du bli konstnär själv?

Vina

1. Jättarna för mig betyder trygghet, det är som att de skyddar från dålig energi.
2. Jag tror att de är snälla och att deras kraft är att hjälpa folk i Värberg som är ledsna.
3. Jag tycker att det var väldigt roligt att få göra detta. När jag blir äldre vill jag inte bli konstnär men det har varit väldigt roligt att få ha deltagit i detta.

Aila

1. De betyder stora troll för mig, som lever ensamma. Jag vill att de ska vara stora, snälla och vill umgås med dem.
2. Att de har blåskrafter i munnen, har superstyrka och äter djur på tre sekunder. De älskar människor.
3. Jag vill bli konstnär. Det kändes roligt, konstigt och sjukt för att vi gjorde BOK1 och 2 till folk som kan lära sig mycket om jättar.

**THREE QUESTIONS
FOR THE CHILDREN**

1. What do the giants mean to you and how would you like to interact with them?
2. Do you think they have any secret powers or other characteristics?
3. You have created and exhibited public art with BOK1 and BOK2, what was it like? Would you like to be an artist?

Vina

1. For me the giants mean security; it's as if they protect me from bad energy.
2. I think they are kind and that their power is to help people in Värberg who are sad.
3. I had great fun doing this. When I get older I don't want to be an artist but I really enjoyed participating in this.

Aila

1. For me, they are like big trolls who live alone. I want them to be big, kind and I want to hang out with them.
2. They have blowing powers in their mouths, they are super strong and eat animals in three seconds. They love people.
3. I want to be an artist. It was fun, strange and great because we made BOK1 and 2 so that people can learn a lot about giants.

Aimal

1. När jag ser jättarna så känns det som att jag har varit med och gjort jättarna.
2. Nej, jag tror inte att jättarna har hemliga krafter.
3. Ja, jag vill bli konstnär för jag gillar att måla och att rita. Jag kände mig jättestolt för att jag var med och gjorde jättarna.

Frank

1. Jättarna betyder mycket för mig. För det var jag och alla andra som bestämde att de skulle vara där.
2. Nej. De är gjorda av cement.
3. Det kändes bra och lite pirrigt men det var kul. Och nej jag vill inte bli konstnär.

Lidia

1. Jättarna betyder mycket för mig för att när jag gick i åk 2 så spendrade jag mycket tid åt detta projekt. Och så fick jag pyssla mycket med det, jag fick också göra egna skisser, sen få ut trämallar som jag fick måla.
2. Jag tror inte de har hemliga krafter eller andra egenskaper. Men jag tror däremot det finns någon app som typ ändrar färger på jättarna i kameran alltså. För i åk 2 så pratade vi om det, fast på andra konstverk.
3. Asså det kändes först nervöst för vem som helst skulle kunna se mitt konstverk. Fast det kändes ändå roligt. Nej, jag vill inte bli konstnär för jag tycker jag ritat och skissat för dåligt. Men om det är det man söker, varför inte?

Aimal

1. When I see the giants it feels like I've been involved in making them.
2. No, I don't believe that the giants have any secret powers.
3. Yes, I would like to be an artist because I like to paint and draw. I felt very proud of being involved in making the giants.

Frank

1. The giants mean a lot to me. Because it was me and the others who decided that they would be there.
2. No. They are made of cement.
3. I felt a bit nervous but it was fun. And no, I don't want to be an artist.

Lidia

1. The giants mean a lot to me because when I was in Year 2 I spent a lot of time on this project. And I worked hard on it, I also made my own sketches and wooden templates that I painted.
2. I don't believe that they have secret powers or any other characteristics. But I think there is some kind of app that somehow changes the colour of the giants in the camera. Because in Year 2 we spoke about it, but for other artworks.
3. Well, at first I was nervous because everyone would be able to see my artwork. But it was fun. No, I don't want to be an artist because I don't think I'm very good at drawing and sketching. But if that's what they are looking for, why not?

Polyfemos

I den grekiska mytologin kallades vissa jättar för cykloper. Dessa jättar hade bara ett enda stort öga som satt mitt i pannan. Cykloperna åt människor. Det var precis vad cykloperna Polyfemos planerade att göra med människan och sagohjälten Odysseus. Jätten stängde in Odysseus i en grotta, men hjälten var listig och lyckades fly genom att förblinda cykloperns enda öga med en spetsad påle.

Argos

En annan känd jätte vid namn Argos hade inte bara ett öga, likt cykloperna, utan istället hundra. Det var alltid minst ett av dessa hundra ögon som höll sig vaket. Men till tonerna av guden Hermes flöjt slocknade en natt alla hundra ögon samtidigt. Jätten vaktade en tillfångatagen kviga som Hermes skulle befria. Detta gjorde han genom att först söva och sedan döda jätten. Det sägs att guden Hera sedan samlade upp alla hundra ögon efter jättens död. Dessa lät hon pryda påfågeln stjärtfjädrar med - och där sitter de än idag.

Ymer

Ymer var ett urväsen och jättelik. Han blev till innan alla andra gudar. Enligt fornnordisk mytologi sägs de ha skapat världen av hans kropp. Med hans kropp och blod skapades jorden och havet. Av hans tänder och ben skapades berg och stenar, håret gav oss skog. Av huvudet formades himlen och hans ögon blev solen och månen.

Goliat

I den bibliska berättelsen om människan David och jätten Goliat berättas om en tvekamp som ledde till att en av dem dog. I Israel var den dåvarande kungen Saul hotad av en motståndsarmé som planerade ett anfall mot Saul och hans folk. Jätten Goliat tillhörde motståndsarmén och utmanade Saul i en tvekamp för att göra upp. Det vågade inte kungen, istället ställde David upp. Utan rustning och endast beväpnad med en stav, en slunga och fem lina stenar mötte David den stora, beväpnade jätten Goliat. Redan på första försöket vann David genom att slunga en hård sten rakt i pannan på jätten. Efter segern flydde motståndsarmén och David utropades till hjälte och efterträdde senare Saul som kung över Israel. Ofta besegras jättarna med enkla knep som dessa, vilket visar hur list övervinner styrka.

Vist

I den södra delen av Sveriges näst största sjö Vättern ligger Visingsö. Denna ö sägs ha bildats på ett alldeles speciellt sätt. Enligt folksägen var det nämligen jätten Vist och hans fru som en kväll var över i Västergötland för att gå på fest. På kvällen när de skulle ta sig hem klev jätten över sjön med ett enda stort kliv, men frun kunde inte lika smidigt göra detsamma. Då tog jätten Vist en stor tuva av marken och kastade i sjön. Så bildades Visingsö, som frun nu enkelt kunde kliva på för att ta sig över sjön med torra fötter och ta sig hem till Småland igen.

Jättarna i Gullivers resor

I boken *Gullivers resor* av den irländska 1700-talsförfattaren Jonathan Swift, ger sig människan Gulliver ut på flera äventyr till havs. Varendra gång förliser hans skepp och Gulliver flyter iland på en okänd ö. På den första resan kommer han till landet Lilleputt där lilleputtarna bor. Dessa mycket små människor tillfångatar Gulliver, som i deras mått är enorm som en jätte. De binder fast honom med rep förankrade i marken för att undersöka vem denna jättemänniska är. Liggandes på rygg och omgiven av lilleputtarna på stranden liknar Gulliver faktiskt den vilande jätten vid Pelousen i Vårberg - i sällskap av lekande barn. I nästa äventyr med Gulliver förliser hans skepp än en gång. Nu hamnar han på en ö vid namn Brobdingnag - jättarnas ö. Plötsligt är det nu Gulliver som är lika liten som en lilleputt i jämförelse med jättarna på ön.

Hagrid

I filmerna om Harry Potter möter vi skogvaktaren Hagrid som är en halvjätte. Hans pappa var trollkarl och hans mamma var en jätte. Tack vare det blev han både stor och stark - och en kunnig trollkarl. Hagrid är en av få kända jättar som ses som mycket godhjärtad.

Hulken

Det grönhudade monstret Hulken är en känd jätte från serietidningarnas värld. När människan Bruce Banner blir arg förvandlas han till Hulken. Han är då så stark att han utan problem kan lyfta upp

till 850 ton. Hulken tål också extremt höga temperaturer och kan hoppa så långt som flera kilometer i ett enda hopp.

Ysbaddaden

Ysbaddaden var en jätte i walesisk keltisk mytologi. Han hade en vacker dotter, Olwen, som uppvaktades av många friare. Det tyckte inte Ysbaddaden alls om eftersom han fått sin död förutspådd till följd av dotterns giftermål. Därför såg jätten till att döda varje man som visade sin beundran för Olwen. En dag lyckades hon till slut ändå gifta sig med hjälten Culhwch. Då plötsligt besannas spådomen av den enda överlevande brodern i en stor syskonskara på 24 bröder. De hade alla friat till Olwen och blivit dödade av jätten, men den sista brodern levde och tog ut sin hämnd och dräpte Ysbaddaden. Ysbaddaden sägs ha haft ett sådant jättelikt huvud att det krävdes stora gafflar för att hålla upp hans tunga ögonlock.

Balor

Inom den irländska keltiska mytologin fanns ett folk bestående av jättar som kallades för fomorianer. Kungen hette Balor. Han hade bara ett öga och det sägs ha varit hans främsta vapen i strid. Balors ögonlock var så stort att det krävdes fyra män för att öppna det. Men när ögonlocket väl var uppe kunde Balor använda sig av sin magiska förmåga - att döda med en endaste blick.

Purusha, en av de största gudarna i hinduismen.

Purusha Inom hinduismen förklaras världens tillblivelse bland annat genom urmänniskan Purusha, berättelsen påminner om den fornnordiska historien om jätten Ymer. Purusha var en jättelik varelse som offrades av gudarna för att skapa världen och alla dess olika livsformer; t.ex. vi människor. Purusha sägs ha haft tusen huvuden, tusen ögon och tusen ben. Hela universum, allt vi vet existerar, är en del av Purushas väsen.

Pangu

Den kinesiska mytologins urmänniska kallas Pangu. Innan världen skapades var universum som ett slutet ägg. I ägget låg jätten Pangu och sov i hundratusentals år. En dag vaknade han upp och slog sig ut ur ägget med en yxa. Då skapades himlen och jorden. Med fötterna på jorden och himlen i händerna pressade Pangu de nyskapade massorna ifrån varandra för att skapa stabilitet. När det var gjort dog jätten. Då skapades bergen av hans armar och ben, havet av hans blod, växtlighet och djur av hans hår och solen och månen av hans ögon.

Djinn

Djinn härleds från verbet ”janna” som på arabiska betyder ”att dölja”. I Koranen berättas om djinner som något Gud skapade innan människan. Djinner är osynliga andar som sägs ha skapats av ökenvindens eld. Djinner kan ta flera olika former, bland annat jättens.

Ispolins huvud i Sofia, Bulgarien.

Ispolin

Enligt bulgarisk mytologi fanns ett folk bestående av jättar som hette ispolini. De levde före människan och utgjorde motsatsen till det dvärgfolk som man trodde att Gud hade skapat allra först. Ispolini var upp till tre meter höga. De hade så starka röster att de kunde prata med varandra i bergen, trots de långa avstånden som ibland skiljde dem åt. Drakarna var deras naturliga fiender, men det var något betydligt mindre som hotade jättarna dagligen. Ispolini var nämligen rädda för de taggiga björnbärsbuskarna som ofta täckte marken där de vandrade. Eftersom jättarna var så otroligt långa och inte särskilt smarta, råkade de tyvärr allt för ofta kliva eller snubbla i buskarna. Den här typen av olycka kunde i värsta fall leda till jättarnas död.

Og

I den hebreiska skriften Tanakh berättas om den sista levande jätten Og. Han var kung av Bashan, en plats som ligger i dagens Syrien. Og var hög som en tall och stark som en ek är tålig i vinden. Han var så stor och tung att han fick sova i en järnsäng som var fyra meter lång och två meter bred.

Polyphemus, en av de största gudarna i grekisk mytologi.

In Greek mythology, certain giants were called cyclops. These giants had only one, large eye in the middle of their foreheads and they ate humans. This was what the cyclop Polyphemus planned to do with Odysseus, the legendary Greek king. The giant trapped Odysseus in a cave but the hero was clever and managed to escape by blinding the cyclop’s singular eye with a sharp pole.

Argos, en av de största gudarna i grekisk mytologi.

Argos, en av de största gudarna i grekisk mytologi.

Ymir, en av de största gudarna i nordisk mytologi.

Goliath, en av de största gudarna i biblisk mytologi.

Goliath The Bible story of David and the giant Goliath tells of a fatal duel. In Israel, king Saul was threatened by a resistance army who were planning to attack him and his people. The giant Goliath belonged to the resistance army and he challenged Saul to a duel in order to decide the matter. The king did not dare to accept the challenge, so David took his place. Armed only with a staff, a sling and five smooth stones, David stood up to the huge, armed giant Goliath. David won at the first attempt by slinging a hard stone straight into the giant’s forehead. After the victory, the resistance army fled and David was proclaimed a hero and later succeeded Saul as king of Israel. Giants can often be defeated with simple means like this, which demonstrates how cunning can overcome strength.

Vist The island of Visingsö is located in the southern part of Sweden’s second largest lake, Vättern. This island is said to have been formed in a very special way. According to folklore, one evening the giant Vist and his wife went over to Västergötland to attend a party. Later that night, on their way home the giant strode over the lake with one enormous step, but his wife was unable to do the same. So the giant Vist took a large clump of earth and threw it into the lake and created the island of Visingsö. This enabled his wife to easily make her way across the lake and return home to Småland with dry feet.

Gulliver, en av de största gudarna i brittisk mytologi.

The Giants in Gulliver’s Travels In the book *Gulliver’s Travels* by the Irish 18th-century author Jonathan Swift, Gulliver embarks on several sea voyages. Each time, he is shipwrecked and floats ashore on a desert island. On the first voyage he arrives in the country of Lilliput, home of the Lilliputians. These very small people capture Gulliver, who, for them, is as big as a giant. In order to examine this gigantic person they tie him to the ground. Lying on his back on the beach surrounded by the Lilliputians, Gulliver resembles the resting giant at Pelousen in Värberg – in the company of children playing. In the next adventure, Gulliver is once again shipwrecked. This time, he ends up on an island called Brobdingnag – the island of the giants. Now it is Gulliver who is as small as a Lilliputian compared to the giants who inhabit the island.

Hagrid In the Harry Potter films, we are introduced to Hagrid the gamekeeper who is a half-giant. His father was a wizard and his mother a giant which made him not only big and strong but also as clever as a wizard. Hagrid is one of few giants who are kind-hearted.

The Hulk The Hulk, a green-skinned monster, is a well-known giant from the world of comics. When Bruce Banner, who is a human being, gets angry he is transformed into the Hulk and becomes so strong that he can lift up to 850 tonnes with ease. He can also withstand extremely high temperatures and with a single leap the Hulk can cover several kilometres.

Ysbaddaden In Welsh Celtic mythology, the giant Ysbaddaden had a beautiful daughter called Olwen, who was courted by many suitors. This did not please Ysbaddaden at all, as his death had been predicted should his daughter marry. Therefore, the giant made sure that he killed all of his daughter’s admirers. One day, however, Olwen succeeded in marrying the hero Culhwch, resulting in the fulfillment of the prediction by the sole surviving brother in a family of 24 siblings. All had proposed to Olwen and consequently had been killed by the giant, but the last surviving brother took his revenge and slayed Ysbaddaden. Ysbaddaden’s head was said to have been so enormous that he needed huge forks to keep his eyelids open.

Balor In Irish Celtic mythology, there was a race of giants called Fomorians. The king was named Balor. He had only one eye and this was his main weapon. Balor’s eyelid was so huge that it took four men to open it. But once it was open, Balor could use his magical ability – to kill with a single glance.

Purusha, en av de största gudarna i hinduismen.

Purusha In Hinduism, the creation of the world is partly explained through the primordial being Purusha. The tale is reminiscent of the Norse saga of the giant Ymir. A huge creature, Purusha was sacrificed by the gods in order to create the world and all its life forms, including us humans. It is believed that Purusha had a thousand heads, a thousand eyes and a thousand legs. The entire universe and everything in it is a part of Purusha’s essence.

Pangu The primordial being in Chinese mythology is called Pangu. Before the world was created, the universe was like a closed egg. Inside the egg, the giant Pangu slept for hundreds of thousands of years. One day he woke up and with an axe he hacked his way out of the egg. Then heaven and earth were created. With his feet on the ground and his hands in the sky, Pangu pushed apart the newly-created masses in order to establish stability. When this was completed, the giant died. The mountains were then formed from his arms and legs, the sea from his blood, the vegetation and the animals from his hair and the sun and moon from his eyes.

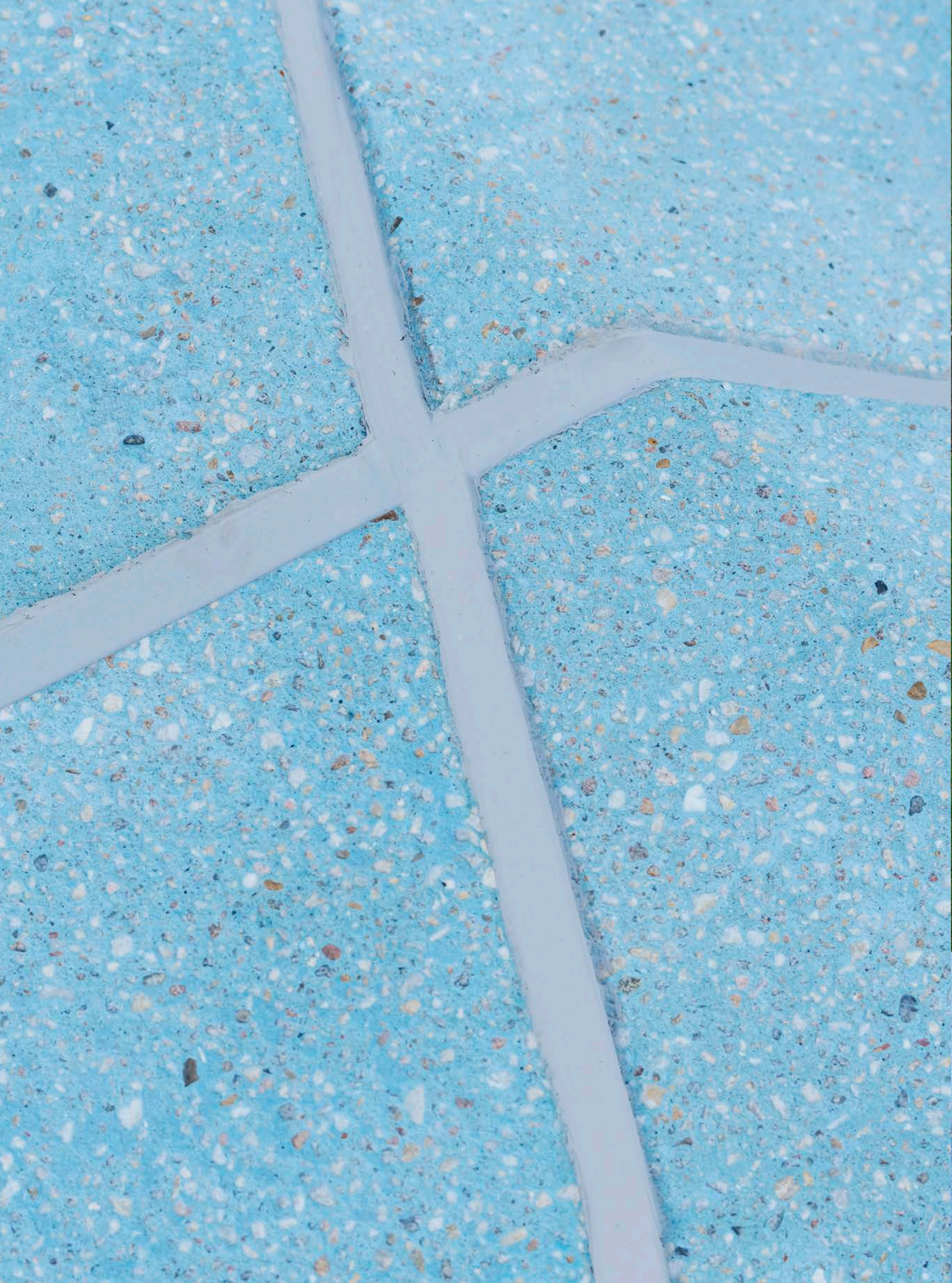
Jinn Jinn is derived from the Arabic verb “janna” which means “to hide”. The Quran tells us that God created the Jinns before he created humans. Invisible spirits, Jinns are believed to have been created by the fire of the desert wind. They can take many forms, including that of giants.

Ispolin In Bulgarian mythology, there was a tribe of giants called the Ispolin. They lived before the arrival of humans and were the opposite of the dwarf people that were believed to have been created by God first. Ispolins could be up to three metres tall. Their voices were so strong that, despite the long distances that sometimes separated them, they could communicate with each other in the mountains. Their natural enemies were dragons, but something much smaller posed a greater threat on a daily basis. The Ispolins were afraid of the thorny blackberry bushes that often covered the ground where they walked. As the giants were so incredibly tall and not especially clever, they all too often tripped over or stumbled in the bushes and in the worst case these types of accidents could prove fatal for the giants.

Og The Hebrew bible, the Tanakh, tells of the last living giant Og. He was king of Bashan, located in present-day Syria. As tall as a pine tree, Og was as strong as an oak that withstands the wind. He was so big and heavy that he had to sleep in an iron bed that was four metres long and two metres wide.

BIOGRAFI

Xavier Veilhan (bor och verkar i Paris)

Xavier Veilhan, född 1963, studerade vid L'École Nationale Supérieure des Arts Décoratifs Paris och fortsatte sedan på Hochschule der Künste i Berlin under Georg Baselitz, varefter han återvände till Frankrike och studier vid Centre Pompidou's Institut des Hautes Études en Arts Plastiques under Pontus Hultén.

I slutet av 1980-talet började Veilhan utveckla det konstnärskap som idag sträcker sig från skulptur, måleri och installation till performance, film och fotografi.

Bland uppmärksammade projekt märks: *Veilhan Versailles* vid Versailles slott och trädgårdar 2009; *Architectones*, en serie interventioner i sju viktiga modernistiska byggnader världen över mellan 2012 och 2014; *Le Château de Rentilly*, en fortsättning på hans arkitektoniska praktik, nygestaltning av fasaden i samarbete med arkitekterna Bona & Lemerrier och scenografen Alexis Bertrand 2014; samt filmerna *Vent Moderne* (La Villette de Paris) och *Matching Numbers* (3e Scène, Opéra National de Paris) 2015.

Xavier Veilhan representerade Frankrike vid den 57:e Venedigbiennalen 2017 där han förvandlade den nationella paviljongen till en inspelningsstudio för ljudexperiment, med Lionel Bovier och Christian Marclay som curatorer.

Xavier Veilhan's arbeten filtrerar ofta ut i det offentliga rummet i form av skulpturer. Stora permanenta arbeten har bl. a installerats i Lille (*Romy*, 2019), Lausanne (*La Crocodile*, 2019, i samarbete med Olivier Mosset) och Tokyo (*La Statue de Harajuku*, 2020).

Hans arbeten har presenterats på institutioner som Centre Georges Pompidou (Paris), Mamco (Genève), Phillips Collection (Washington), Mori Art Museum (Tokyo) och MAAT (Lissabon).

Xavier Veilhan representeras av Andréhn-Schiptjenko (Stockholm, Paris), Perrotin (New York, Hongkong, Paris, Seoul, Tokyo, Shanghai), Nara Roesler (São Paulo, Rio de Janeiro, New York) och 313 Art Project (Seoul, Paris).

Redaktör/Editor: Frida Cornell
Assistent/Assistant: Anna Palmqvist
Texter/Texts: Karin Ahlzén, Märten Castenfors, Frida Cornell, Stefan Hagdahl
Översättning och korrektur/Translation and proofreading: Olsson Diamond Text
Foto/Photography: Mattias Ek, Naina Helén Jáma, Giulia Carone
Grafisk form/ Graphic design: Sandra Praun & Oscar Guermouche
Tryck/Print: Rotolito S.p.A. / Nava Press S.r.l., Milan

© 2022 Författarna och Stockholm konst. Ingen del av publikationen får mångfaldigas utan skriftligt tillstånd från Stockholm konst, författarna och konstnären. No part of the publication may be reproduced without a written consent from Stockholm konst, the authors and the artist.

ISBN: 978-91-983102-7-6

Utgivare/Publisher:
Stockholm konst
Hantverkargatan 3H, Box 12009
SE-102 21 Stockholm

www.stockholmkonst.se

BIOGRAPHY

Xavier Veilhan (lives and works in Paris)

Born in 1963, Xavier Veilhan first studied at the École Nationale Supérieure des Arts Décoratifs in Paris before continuing his education at the Hochschule der Künste in Berlin under Georg Baselitz, subsequently returning to France to the Centre Pompidou's Institut des Hautes Études en Arts Plastiques under Pontus Hultén.

In the late 1980s, Veilhan began developing what has now come to be an acclaimed body of work, spanning sculpture, painting, installation, performance, film and photography.

Significant projects include: *Veilhan Versailles* at the Palace and Gardens of Versailles in 2009; *Architectones*, a series of interventions across seven major modernist buildings around the world between 2012 and 2014; *Le Château de Rentilly*, a continuation of his architectural practice, re-designing the entire façade of the building with architects Bona & Lemerrier and scenographer Alexis Bertrand in 2014; and the films *Vent Moderne* (La Villette de Paris) and *Matching Numbers* (3e Scène, Opéra National de Paris) in 2015.

In 2017, Veilhan was chosen to represent France at the 57th Venice Art Biennale transforming the national Pavilion into an immersive recording studio dedicated to audio experimentation, curated by Lionel Bovier and Christian Marclay.

Xavier Veilhan's work often seeps out into the public space, with sculptures occupying numerous cities across France and abroad, amongst others in the cities of Lille (*Romy*, 2019), Lausanne (*La Crocodile*, 2019, with Olivier Mosset) and Tokyo (*La Statue de Harajuku*, 2020).

His work has been shown in various institutions throughout the world, such as the Centre Georges Pompidou (Paris), Mamco (Geneva), the Phillips Collection (Washington DC), Mori Art Museum (Tokyo) and MAAT (Lisbon).

Xavier Veilhan is represented by Andréhn-Schiptjenko (Stockholm, Paris), Perrotin (New York, Hong Kong, Paris, Seoul, Tokyo, Shanghai), Nara Roesler (São Paulo, Rio de Janeiro, New York) and 313 Art Project (Seoul, Paris).

